

Інкогніто

Анна Котляревська

Анотація

Уряд шукає Його. Колишнього військового та божевільного вченого, на ім'я Аарон Келлер. Він – отрута в чистому вигляді для будь-якого ворога. І якщо війна – це оркестр, то він її диригент. Подейкують, що Келлер зіграв вже далеко не одну симфонію. І в Геліополісі* побоюються, що наступного разу музику замовлять для них.

Саме тому мене найняли. Хитру шукачку, яка стане маленькою слабкістю Аарона Келлера. Знайти його – не складе труднощів. І поки я буду збирати інформацію, він буде експериментувати наді мною. Кожної ночі. Найнеймовірнішими способами. Питання лише один, як довго я зможу зберігати власний здоровий глузд? Якщо кожен його божевільний експеримент – це моя особиста наркотична залежність.

І коли я пройду всі випробування, чи зможу прийняти нову реальність, що чекає на все Людство? Тож почнеться проект «Інкогніто» або, як любить казати мій спокусливий фантаст, експеримент №...

**Геліополіс – президентський палац в Єгипті.*

Передмова від автора

Імена дійових осіб уряду Єгипту змінені. Будь-які можливі негативні висловлювання в бік релігії або політики обумовлені лише індивідуальними характеристиками персонажів і подіями вигаданого сюжету. Даний твір не намагається образити почуття віруючих та їх релігію, світогляд суспільства в цілому або політичні погляди окремих індивідумів.

Події, описані в книзі — це симбіоз реальних наукових фактів, біблійних писань, язичницьких традицій і фантазії автора. У книжці є нецензурна лексика і відверті еротичні сцени. 18+

Експеримент №1. Аедак

Суцільні сонячні дні породжують пустелю.

— арабське прислів'я

Вічне літо. У Єгипті — це звучить як вирок. Для жінок мусульманок вже точно. У чорній абаї, яка закриває все, крім моїх очей, абсолютно нічим дихати. Вона липне до тіла, нагріваючи кров під шкірою до рівня розпеченої лави. Звірство якесь, чесне слово. Їм доведеться збільшити суму щонайменше вдвічі.

Мене ведуть четверо чоловіків у білих абаях в президентський палац — Геліополіс. Яка честь, заочую очі. Про це мене теж не попереджали. Я не мусульманка й охорони не потребую. Зберігаю все своє роздратування для самого президента, а поки розглядаю невисокі пальми уздовж центральної дороги. Зелені відтінки на тлі «пустельного кольору» Каїра виглядають надто контрастно. А сам палац настільки помпезний, що на мить здається — ми повернулися в часи Клеопатри.

Гарне, але чуже. Для американки все це максимально нецікаво. І навіть лячно, враховуючи, що мені довелося надіти цей «мішок»... На жаль для моїх ворогів, залякати мене не так просто. І будь-який тиск я перетворюю на зброю. Власне, тому мене і запросив уряд Єгипту. Є завдання, з яким можу впоратися тільки я. До справи я ставлюся з ентузіазмом. Нулі на банківських переказах не збуджують мене так, як сам процес моєї роботи.

Лейла Рей — спритна і хитра шукачка. І в мої двадцять дев'ять мій кар'єрний ріст приємно вражає. Я займаюся питаннями міжнародними, щоб це не означало для третіх осіб. Все надсекретно. На ділі ж — просто робота. І з цією я хочу впоратися як найшвидше. Види пустелі мене абсолютно не вражають.

Тоскний звук розноситься територією, коли ми входимо до палацу. Мені повідомляють, що це *намаз*. Час для традиційної мусульманської молитви. Вони тут п'ять разів на день намагаються спокутувати гріхи перед Богом. Тобто перед Аллахом. Мда, все ж потішно. Мене просять почекати, але... не те щоб мені дуже хочеться витратити свій дорогоцінний час, поки президент розстеляє килимок та цілує землю.

— Впевнена, що Аллах не образиться. В крайньому разі є ще американський Бог, подекуди він теж займається всепрощенням, — заявляю я, поки чоловіки прямо в коридорі починають ставати на коліна. — Або Бог Сонця — Ра. До речі, а чому ви перестали в нього вірити?

І поки моя свита в розгублених роздумах між — розстріляти цю грішницю і наказом довести мене в цілості й схоронності, я користуюся моментом — без дозволу штовхаю двері та заходжу всередину. Як і передбачалося, президент вже на колінах. А ще в замішанні. І коли я зриваю з себе абаю і посміхаюся йому своїми пухкими червоними вустами, він майже готовий втратити свідомість.

— Лейла Рей, — киваю я і плюхаюся в крісло навпроти його столу.

Закидаю ногу на ногу. Вони у мене довгі. Підбори та чорні джинси подовжують їх ще більше. Чоловік помічає закріплені ножі трохи вище мого коліна, а після переводить погляд на моє недозволено карколомне декольте. Я знову посміхаюся і змахує темними хвилястим волоссям.

— Міс Рей, яка несподіванка...

— Справді? — здіймаю брови.

— В нас намаз і...

— ...думаю, вам з Аллахом краще переговорити після укладення угоди з Дияволом, — посміхаюся. — Ви ж за цим мене викликали, містер Хаддад?

Так, президент шокований. Піднімається з колін і я більше можу не витріщатися на його лисіючу верхівку.

— Правду казали, міс Рей, що з вами буде складно... — він обходить стіл та сідає у своє крісло.

— Дякую за комплімент, — не перестаю посміхатися.

В очах вже рябить від кількості золотистого оздоблення.

— І... в нас все ж прогресивна країна, але в Геліополісі заведено покривати тіло...

— ...ви ж в курсі, що я американка з мексиканським корінням, містер Хаддад? І я тут для того, щоб знайти вашу ціль. Поховати її в Богом забутій пустелі. Отримати свої нулі та дозволити вам продовжити свою молитву, — з неприхованим роздратуванням повідомляю я. — Так до чого ці всі єгипетські прелюдії?

Від мого монологу у президента навіть окуляри запітніли. І все ж через майже п'ять секунд він погоджується зі мною:

— Ви маєте рацію, міс Рей. Прошу лише скористатися абаєю на зворотному шляху.

Киваю та очікую головної страви.

— Ми декого шукаємо, міс Рей. Американця, який за недостовірними даними влаштувався в передмісті Каїра. Це стратегічно важливий гравець...

— Для кого? — уточнюю я, звузивши погляд.

— Хороше питання, міс Рей. І ми сподіваємося, що ви отримаєте відповідь, — президент дістає папку.

Хм, цікаво.

Папка виявляється переді мною. Миттєво відкриваю її. Стикаюся поглядом з чоловіком на фото. Чорні очі з коричневими райдужками. Темно-русяве волосся, легка неголеність. Тридцять шість років — читаю нижче.

— Це Аарон Келлер. Колишній американський військовий та... подекують талановитий вчений, — пояснюють мені.

— Чому ви шукаєте його? — уточнюю я.

— У містера Келлера є одна особливість, — зітхає президент. — Він ніколи не з'являється просто так. Ходять чутки, що він буквально диригує війнами по всьому світу. І хто замовляє музику ми поняття не маємо.

— Значить, вважаєте, що в цей раз замовили вас? — звужую погляд. — Є привід?

— Я президент Єгипту, міс Рей. Приводів достатньо.

Дійсно.

— Яка моя кінцева мета? — сухо і професійно питаю я, закриваючи папку. Ще буде час вивчити.

— Повідомити нам про його місцезнаходження і справжні плани, — з надією відповідає чоловік.

— І все? — я справді здивована.

— Ми знаємо, що ви професіонал, міс Рей. Але... Келлер невловимий, скажімо так... і, більш ніж небезпечний, — містер Хаддад потирає перенісся.

— Знаєте мені перед кожною справою так кажуть, — посміхаюся я.

— Не сумніваюся, Лейло, — раптом правитель Єгипту переходить на більш близьке спілкування, наче б то те, що він планує сказати — дуже важливо. — Ходять чутки, що Келлер не у своєму розумі й це робить його на шаленому рівні небезпечним.

Що?

— Якщо він не в собі, то як же тоді диригує війнами по всьому світу? — з недовірою перепитую я. — Якщо він такий хороший стратег, то... повірте, його розум більш ніж чистий.

— Будь-яка війна залишає слід, міс Рей, — робить висновок чоловік. — А у цієї людини їх було надто багато...

Ясно. Нічого не відповідаю, будемо розбиратися.

— Тиждень, — я піднімаюся з місця, притискаючи папку до себе. — Буде потрібно мені. Скину координати Келлера після повної оплати.

— Звичайно, — президент теж піднімається.

Я роблю кілька кроків в бік виходу, а потім дарую погляд повний підозр, Хаддаду:

— Але ж не тільки ви його шукаєте, я вгадала?

— Як я і сказав, Келлер у відповіді за багато чого.

— Що ви зробите, коли знайдете його? — звісно, я знаю, що це не моя справа. Але мотиви — це частина аналізу.

І в багатослівному мовчанні чоловіка я знаходжу відповідь.

— Використаєте його у своїх цілях, — кажу замість нього. — Спрацюєте на випередження, так? Презаможите музику?

— Ви розумна дівчина, Лейло, — не надто охоче погоджується Хаддад.

Їм не потрібен мертвий Аарон Келлер. Він потрібен їм живим.

— Чому просто не подвоїте ставку? — всіх же можна перекупити.

Президент сідає назад в крісло і з ще більшим небажанням зізнається:

— Якби це спрацювало, міс Рей, ми б вас не наймали.

Так ось воно що. Значить, Аарон Келлер не перепродається? Посміхаюся. Яке благородство у світі воєн та смертей.

Піднімаю абаю, вкриваюся нею легким помахом і перш ніж закрити обличчя, кажу на прощання:

— Ви отримаєте його. Аедак*!

**Аедак — (в перекладі з арабської) Даю слово.*

Експеримент №2. Гра на живця

Невидиме є єдина реальність.

— Вільям Годвін

Папка з інформацією про Аарона Келлера була більше схожа на ребус, ніж на реальні факти. Десятки сторінок домислів про його можливі зв'язки з урядом тієї чи іншої країни, які корінням відводять Келлера на батьківщину. Видатні заслуги військового в Регулярній Армії США, які посприяли тому, що він зайняв пост глави Резервної Армії США. І все це до тридцяти, вражає. Кілька років тому йому запропонували місце в Департаменті, але він відмовився. Надто нудно для тебе, Келлер, або є інша причина?

Не сказати, що він темна конячка. Спіймати чоловіка в об'єktiv камери, здається, не складає труднощів. На кожному знімку він виглядає надто безтурботно з паперовим стаканчиком кави в руках. Виглядає як випадковий перехожий, на якого я б навіть не звернула уваги. У якийсь момент навіть починає здаватися, що це якийсь підставний

Келлер. Аж надто інформація про нього не сходиться з «легко доступністю» його персони.

Війни на Близькому Сході, Північна і Південна Америка, Вірменія та Азербайджан... кривавий слід тягнеться на карті й залишає загадкового диригента в тіні. Ніяких підтверджених зв'язків, суцільні теорії. Єдине, що бачу я — всі перераховані плями тягнуться з точки його відмови від місця в Департаменті. Збіг, Келлер? До твого жалю, мало хто вважає це збігом.

Я ще раз переводжу погляд на непримітні фотографії. Підпалюю цигарку і затягуюсь, розслабляючись в кріслі свого готельного номера. Вдивляюся в чоловіка так довго, що майже можу порахувати кількість волосся на його голові. І раптом усвідомлю дуже важливий момент — *Він видимий, коли сам того бажає*. Обманний маневр ця його «легко доступність». Ніщо справжнього в цьому немає. І, швидше за все, президент Єгипту має рацію. Сумніваюся, що Келлер прилетів сюди поніжитися на сонці. Було б це так, він би був невидимим. Але він помічений. Келлер хотів, щоб його помітили. Очевидно, що стратегія так собі, раз мене найняли. Або ж..., або ж ця людина виманює своїх ворогів на живця.

Я відкидаю голову на спинку крісла, випускаю дим і прикриваю очі. Мозок кипить. І щось підказує, що з Келлером він буде кипіти постійно. Цікава загадка, Аарон. А я люблю загадки. Дуже сильно...

Злизую з губ тютюновий присмак і посміхаюся лукаво, тому що план починає вимальовуватися в моїй голові. Я знаю як зіграти з таким як Келлер. Його ж сценарієм, так. У відкриті і без каверз. Почнемо?

...

Чорна відверта сукня з глибоким декольте підкреслює мій спокусливий силует. Тонка шпилька подовжує мої і без того довгі ноги. Червоні губи і хвилясте волосся роблять з мене найбажанішу жінку в цьому ресторані. Перед Келлером я з'явлюся в незмінно шикарному вигляді. І навіть маленьке шоу для нього підготувала. Поставила дуже багато і на свої теорії і на його можливе божевілля. Сподіваюся, він любить грати, інакше я провалюсь з тріском.

Але щось мені підказує — він кльоне. Інтуїція. І не тільки. Ще план "В" і навіть план "С". Я без підстраховки не працюю. Особливо, якщо в рівнянні стільки невідомих. На щастя, план "А" вступив в дію вже наступного вечора, коли асистент Келлера люб'язно повідомив про зустріч з чоловіком. Знала, що мій підхід його зацікавить.

Правда і глибоке декольте — ось вона моя найкраща стратегія.

Я виходжу з туалету, вловлюю кілька зголоднілих поглядів. Посміхнулася, адже сьогоднішня страва приготовлена лише для одного чоловіка — Аарона Келлера. Я виступую підборами по скляній підлозі й рівно в запланований час, коли я підходжу до входу в зал... світло в ресторані вимикається. Гості піднімають шум від подиву, а я дотримуюся плану "А" — йду до столика, за яким на мене вже чекають.

Сідаю навпроти чоловіка і як за помахом світло включається. Наші погляди знаходять один одного за секунду до спалаху світла. Здалося, що я зловила його ще в темряві. Його очікуючий погляд. І, звичайно ж, абсолютно не здивований. Чорні зіниці нібито вбирають мої карі очі й від цього їх власні контури набувають холодного мідного відтінку. Чортівня прям. На мить я відчуваю, що розгубилася...

...тому що Келлер зараз зовсім не простий. Це не той чоловік у простих шортах і футболці, що був на сотні фото. Це... Аарон Келлер. Що б це, дідько, не значило. Ідеальна неголеність, сухе волосся, густі брови і помітно збільшена нижня губа... це сексуально і чуттєво. Зовсім неідеально випрасуваний чорний костюм і розстебнуті верхні гудзики білої сорочки. Довгі пальці зімкнуті на келиху білого вина. І енергетика — сильна, небезпечна, з ноткою теоретично можливого божевілья. Непростий, а загадковий Келлер переді мною.

— Лейла Рей, — розтягуюся в усмішці після секундної паузи.

— Ви приємно пахнете в темряві, Ле-ейло, — нижня губа чоловіка натягується в подобі усмішки, в той час, як верхня залишається гранично стриманою. Я б навіть подумала, що це дефект, але дефекти не бувають такими сексуальними.

— У вас добре розвинений нюх, Аарон, — дозволяю собі вільність, вдаючи, що його заява зовсім не дивна.

Добре пахну в темряві? Він схоже й справді трохи того...

— Аромати розкриваються в темряві, Лейло, — він звужує погляд. — Саме тому ми прикриваємо очі, коли вдихаємо улюблені парфуми.

— Я ніколи не прикриваю очі, містере Келлер, — здіймаю брови.

Натяк він вловив.

— Розумію, віддаєте перевагу зберігати пильність, — Аарон киває.

Я роблю ковток вина, яке для мене завбачливо принесли. Про всяк випадок вдихаю перш ніж випити. Хто знає, що в голові у цього незнайомця. Потрібно бути на чеку. П'ю, переконавшись, що ознак для хвилювання немає.

Келлер стежить за моїми вустами, які залишають червоний слід на келиху. Він стежить за ним до того моменту, поки мої пальці не ставлять келих на стіл.

— Перейдемо до справи, — чоловік різко повертає погляд мені.

Відчуває провокацію, на яку легко купитися.

— Уряд Єгипту найняв мене, аби я знайшла вас, — усміхаюся солодко, відкидаючись на спинку крісла.

Закидаю ногу на ногу і ловлю посмішку Аарона. Так, гра в правду і декольте, як я і казала.

— Вітаю, ви знайшли мене.

Іронія. Повірів. Навіть оком не кліпнув.

— Це було не важко, — підморгую.

— Я відкритий для переговорів, — він стримано облизує верхню губу і ледве помітно присувається до мене. — Можете передати містерові Хаддаду, що у нього немає причин для хвилювань.

— Але він схвилюваний, — я грайливо сміюся, від чого мої груди спокусливо підстрибують.

— Тоді нехай помолиться, — посміхається Келлер.

Жарт я оцінила. Подобається мені в чоловіках почуття гумору. І зовсім несподівано дізнатися, що у загадкового Келлера воно є.

— Знаєте, Аарон, мене абсолютно не цікавить мета вашого перебування в Каїрі, як і мета уряду цієї пустелі, — лукавлю я, тому що чим глибше я поринаю в цей ребус, тим цікавіше мені стає.

— Тоді навіщо, Лейло, ви прийшли до мене з цим неймовірно розкішним декольте? — глузливо здіймає брови Келлер.

— Дякую за комплімент, — усміхаюся і присуваюся до нього ближче. Декольте поглиблюється і не залишається непоміченим чіпким чоловічим поглядом. — Містере Келлере...

— Слухаю вас, Лейло, — відчуваю, що він заінтригований.

— Я завжди граю на тій стороні, яка домальовує додатковий нулик, — здіймаю на нього хитрий погляд.

Швидкоплинне розчарування спалахує в очах чоловіка. І річ не в меркантильності, про яку я зараз заявила. Аарон просто бачить, що це неправда. І він все розуміє — для чого ця гра. А це, значить, що в дію вступає план "В"... і це його план, на який я куплюся.

Келлер складає руки перед собою і одягає маску серйозності.

— Ми можемо домовитися, міс Рей. Не хотілося б, щоб президент хвилювався даремно.

Посміхаюся.

— Звісно. Який варіант вам більше подобається? — я грайливо розмахую келихом в повітрі. — Інформація про те, що ви покинули країну? Або...

— Або.

Я на секунду завмираю.

— Або?

Очікування. Млосно майстерне.

— Мені подобається варіант, в якому ви *зникаєте*, Лейла.

— Зникаю? — чорт забирай, але в цьому його гарному, глибокому і м'якому баритоні я чую... погрозу.

— Не лякайтеся, мова йде лише про зникнення з радарів уряду цієї пустелі, як ви висловилися.

Його погляд важкий. Знову зацікавлений. Але все це заплановано мною.

— Це не складно влаштувати, — підігрую я.

Невидима напруга в повітрі наростає, тому що невідомо, хто зробить наступну ставку. Вирішальну.

— Добре, Лейло. Я випишу вам чек, — він встає. І я розумію, що ставка зроблена. — Чекова книжка в моєму номері.

Провал. План "В" закінчено.

— Ви зупинилися в цьому ж готелі? — не приховую свого здивування. — Як зручно...

Звичайно, план був наївним. Імовірність того, що Келлер мене відразу ж повезе у своє надсекретне місце наближалася до нуля. Але я сподівалася хоч на якусь зачіпку. Номер в готелі — це як сотня знімків в безглуздій папці.

Гаразд. Я піднімаюся, спокусливо усміхаючись. План "С", пані та панове.

— Прошу вас, — чоловік дозволяє мені йти на півкроку вперед від нього.

Я відчуваю його погляд у своєму волоссі. Мені здається, воно плутається від натиску його далекоглядної енергетики. Він знає, що гра триває. Він знає, що ми не просто так йдемо в його номер. І він знає, чим закінчиться мій план. Мене це влаштовує. Але... мене не полишає відчуття, що він знає набагато більше. Можливо, у Келлера є план на кожну букву алфавіту і що буде, коли він дійде до останньої — я не знаю. Так, це мене напружує.

Ми заходимо в ліфт. Він широкий, від чого я тримаюся від чоловіка в кроці. Не дивлюся на нього, піднявши впевнено ніс. Двері попереду нас дзеркальні. На підборах я з Келлером майже одного зросту. Він високий, але і я теж. Це врівноважує нас на певному рівні. Його руки складені в кишені брюк і від чогось мені здається, що він нечасто носить костюми. І ні, я не дивлюся на нього. Він думає, що не дивлюся. Але знає, що дивлюся.

Гра в видиме і невидиме.

Двері відкриваються і перш ніж я роблю крок вперед, відчуваю, що гаряча долоня Аарона лягає на мою талію. Він чемно підштовхує мене, але це видиме... А невидиме — мікрорухи його пальців, які погладжують тканину сукні.

— Прошу, Лейло.

І він підіграє. Так щиро, чорт забирай.

Ми йдемо коридором і він... не планує відпускати мою талію. Відкриває двері номера картою і пропускає мене вперед. Я заходжу *в темряву*. І коли двері за мною зачиняються, а світло так і не включається, я розвертаюся до нього...

...стикаюся з шумним диханням. Він втягує мій запах і ледь вловимо торкається волосся на моїй спині. Відчуття електризації. Чортівня.

Але фокус зі світлом я оцінила. Гідна відповідь, Аарон Келлер.

— Раз ви ніколи не прикриваєте очей, Лейло...

— ...ви знайшли вихід, так, містер Келлер? — здогадуюся я.

Відчуваю як чоловічі пальці буквально мнуть моє волосся і притискаються до гострих лопаток.

— Я його *перекрив*.

Посміхаюся, відчуваючи обриси його губ зовсім близько.

— Мене складніше налякати, ніж вам здається.

— Це дуже привабливо звучить, міс Рей, — хрипко стверджує Келлер.

Вії так по-жіночому тремтять, тому що його долоні повзуть вниз. Талія прогинається від дотиків. Аарон з чуттєвістю торкається мене. Такою домінуючою і водночас обережною. Я ще такого не відчувала...

— Містере Келлер, на жаль, я не відчуваю вашого аромату, — і це правда. Чула сотні чоловічих парфумів, але... зараз нічого.

— Аромат — це слід, прекрасна Лейла, — шепоче хрипло Аарон. Тонкий звук сповзаючої «блискавки» на моїй спині віддається луною внизу мого живота. — А я слідів не залишаю.

— Лише навмисні, — посміхаюся і закушую губу. Він бачить. Ще й загострений зір.

Келлер різко розвертає мене і притискає спиною до свого тіла. Мої сідниці відчувають його стояк. А ще його прискорене серцебиття. Гаряче дихання лягає на моє плече, коли в голові з'являється легке запаморочення.

— Але я не проти відчути твій слід, шукачко... *на собі*.

Посміхаюся. Оголена спина відчуває його прохолодну сорочку. А під нею жар... спокусливий. Навіть дуже. Мені пощастило, Келлер — хорош собою. Від цього цікаво вже на різних рівнях.

Я повертаю голову в бік, майже стикаючись з його вустами, і лукаво шепочу:

— Найкраще він розкривається у темряві...

Експеримент №3. Квітка пустелі

Світ боїться часу, а час боїться пірамід.

— арабське прислів'я

Його ніс притискається до мочки мого вуха, лоскоче солодко. Вологий і гарячий язик торкається шиї. Облизує мою шкіру. І це добре, так до біса добре. Аарон туманить мій мозок, неспішно стягуючи плаття з плечей. Тканина м'яко дряпає мою шкіру, поки чоловік виводить символи язиком на моєму тілі.

Мені подобається такий секс. Не те щоб я повія. Але спокусливий незнайомець — це завжди звучить для мене привабливо. Мені ніколи не цікаво на другий або на третій раз. Магія і відчуття небезпеки зникають — більше не хочеться.

Знемагаю від цього відчуття легкої невідомості. Результат рівняння завжди залежить від мене. Але вуста Аарона Келлера нібито заявляють, що у нашого з ним рівняння кілька фіналів. Мій або його — в цьому невідомість. До мурашок цікаво з тобою, Келлер.

Сукня падає до моїх ніг, залишаючи мене в одних мереживних трусиках чорного кольору. Руки чоловіка обвивають мою талію, а таємничо-лукавий голос пошепки наказує:

— Підніми волосся, Лейло.

І я слухаюся. Адже ми граємо.

Губи Аарона тут же притискаються до хребців на моїй шиї. Я трохи нахилию голову вперед і відчуваю, як його язик ковзає звивистою доріжкою по ним. Ааах... це фетиш такий? Приємно... Він опускається нижче, не відриваючи язика. Як змія повзе від хребця до хребця. Обпікає теплом і збуджує. Мої ніжки тремтять. Зовсім незаплановано. Пелюстки між ніг зволожуються і я визнаю... вигинаюся і тихо стогну. Це щось новеньке, Келлер вміє здивувати...

Чоловік сідає на рівень з моїми сідницями і не поспішаючи стягує мої стрінги. Відривається від останнього хребця, продовжує далі та заповзає язиком між моїх половинок. Анус стикається з приємною вологою і я м'яко впираюся нігтями в голову. Уся тремчу, тому що Келлер робить кілька кругових рухів в дуже делікатному місці. З глузду з'їхати. Мої щоки палають, а він веде язиком нижче. І коли до кицьки залишається пару міліметрів я відпускаю своє волосся і сама нахиливаюся.

Хочу цього зіткнення. Його язика з моєю кицькою. Я вже жадаю цього.

Гучний стогін виривається з мене, тому що Аарон накриває пелюстки дражливим рухом. Злизує дуже красномовну вологу та еротично ричить. Я відчуваю його подих. Він знову втягує запах. І цей шумний звук до божевілля збуджує. Д-да...

Я вирівнююся і повертаюся до нього. Закидаю праву ногу йому на плече і впираюся пальчиками в його жорстке волосся. Мокра кицька перед його вустами. Келлер жадібно цілує її, змушуючи мене стогнати голосніше. Як же добре... язик входить всередину. Господарює. В ньому багато неприкритого ентузіазму. Я насаджуюся на нього, змушуючи неголеність Келлера просочуватися моїми соками.

Залишаю сліди.

Забираю ногу і він піднімається, стягуючи з себе піджак. Я тягну його за комір сорочки до себе і повторюю за ним. Притискаюся до вологої та колючої щоки носом... втягую свій аромат:

— Тепер я знаю, як ти пахнеш, Аарон... — проводжу язиком по щоці, пробуваючи свій слід. — ...мною.

Його серце гучне. Я відходжу, майже посміхаючись. Зір звук до темряви, і в обрисах я знаходжу ліжко. Падаю в нього, безсоромно розставивши ноги. Це запрошення, мій солодкий.

Чоловік позбавляється від сорочки і штанів. Накриває своїм тілом, опинившись у мене між ніг. Впирається руками по обидва боки від мого обличчя. Я ніжно торкаюся пальцями його м'язів біля ліктів та введу вгору... Відчуваю їх рельєфність, відчуваю натягнуті вени... Чорт, Аарон...

Він наближається до моїх губ. Кам'яний член торкається розігрітих пелюсток. Нереально солодке тертя змушує живіт вкритися мурашками.

— Який мій аромат, Аароне? — шепочу в його прочинені уста. Обвожу нігтями великі чоловічі плечі.

Він запускає пальці в моє волосся і ледве вловимо тягне.

— Бажаний, Лейло, — хрипко відповідає він. — Як у квітки посеред пустелі. На десятий день одноманітного ландшафту, коли ніс дере від піщаних крупинок... вдихаєш твій аромат з краплями власної крові.

— Поетично, — усміхаюся. І моторошно.

— Ти повертаєш здатність розрізняти запахи, Лейло.

Аарон облизує мої губи, які пересохли від його пустельного дихання.

— Це з якоїсь книги? — майже іронізую.

— Ми з тобою її ще не написали, — його язик поглиблюється.

І ми зливаємося в поцілунку на вдиху. Одночасно з тим, як його член пірнає в мою тремтячу вологу. Я охаю, а він закручує мій язик. Аарон вбивається глибоко, роблячи постріл з кожним поштовхом. Перезаряджає патрони і вбивається знову. Мої ноги обвивають його стегна, щоб утриматися. А губи потрапляють в чуттєвий полон. Мені здавалося, що люди не можуть контролювати обидві половини свого тіла одночасно. Але невидимі сигнали, що надходять з мозку вченого, направляються в протилежні точки... дозволяючи йому контролювати себе на всіх можливих рівнях.

І незрозумілим чином це контролює і мене. Кицька жадібно штовхається назустріч його грубим рухам, а губи... тануть в чуттєвості. Розміреність та нещадність в одному флаконі. У нас виходить. В такт божевіллю, яке вже не здається таким теоретичним. Мої пальці ковзають його сильним тілом. Шкіра поколює від його поту. Це дико... такі заряди божевільно-невидимі.

Я штовхаю його і він перевертається, а я опиняюся зверху. Не відпустив моє тіло. Вп'явся мертвою хваткою у свою квітку. Дихай, Келлере, дихай...

Я насаджуюся на вологий стояк і голосно стогну прямо йому в обличчя. Чоловік стискає мої ребра і ловить зубами мій сосок. Вааах. Кусає нестримано. Дозволяє моєму третьому розміру по-хазяйськи розташуватися на ньому. Ричить і підштовхує член глибше в мене. Майже до болю. Розтягує мене у відчуттях повного кайфу. Схоже на мить ми забуваємо про гру. Букви алфавіту надто швидко закінчуються, як і всі запасні плани. Фінал рівняння несподівано стає невідомим.

Нам двом.

І все це на відчуттях. Жодного слова, жодного зайвого руху. Але в мікро вдихах ми відчуваємо це... мені раптом приємні ці пісочні крупичі, а він раптово одурманений своєю квіткою.

Мене засмоктує піщана буря, але в його жадібності моє укриття.

Я стогну непристойно голосно. Майже кричу в наш поцілунок. Відчуваю металічний присмак власної крові, тому що Келлер кусає мої губи. А я кусаю у відповідь, відчуваючи як чоловік заштовхує теплу сперму всередину мене. Я на таблетках, так що не проблема. Це навіть надто бажана не проблема. Мої соки змішуються з його спермою. Моя кров змішується з його кров'ю. Моя туш, що потекла, змішується з потом на його щоках.

Відносить.

Вибух сонячної системи.

Дідько.

Хапаю ротом повітря, ковтаючи смак крові, слини, туші та поту. Скрикую від здригання м'язів всередині. Келлер стискає мої сідниці долонями і насаджує на своє сім'я з ненаситною одержимістю. *Йому це потрібно. Теж залишити слід.*

Я знесилено лину до нього і впираюся забитим від «піску» носом в його плече. Несподівано майже хникаю від солодкого дотраху. Його член стає м'якшим. Липка сперма влаштовує для нас майже неприємне тертя. А я все одно не хочу, щоб він виходив. І я раптом розумію, що мені все ще цікаво... залишитися на другий раз. Дивовижно.

Я згадую, що Келлер — моя ціль. Але чоловік випереджає мою свідомість і перевертає на бік, сплітається з моїми ногами своїми, продовжуючи залишатися членом в мені. Дідько. Добре ж. Моя туш залишає відбитки на його грудях, тому що обличчя виявляється притиснутим до нього.

Він просто обіймає мене. Робить ставку і отримує хороший куш — я засинаю. І нехай моя ставка теж запланована, зовсім скоро я зрозумію... як помилилася.

...

Відлипнути вранці від Аарона Келлера складно. Ні, відкинемо весь романтизм. Мої гормони вже заспокоїлися і здоровий глузд нагадав, що я на роботі. Відлипнути складно, тому що навіть уві сні у Келлера мертва хватка. Напевно, воєнні роки даються знаки. Тому мені доводиться затиснути йому обережно ніс, щоб він сіпнувся сонно і перевернувся на спину. У несвідомих рухах він планував утягнути мене за собою, але я встигла вислизнути.

~~Вільна.~~

Швидко оглядаюся. Не знаю, скільки минуло часу. Можливо ще не ранок, а досі ніч, тому що в номері так само темно. Лише тьмянний торшер підсвічує розкішне вбрання номера в єгипетському стилі. І концентруючись на включеному торшері (який був вимкненим, коли ми засинали) я розумію, що план «С» вдався. Я майже впевнена, що ми більше не в номері того готелю.

Так.

Звичайно, Келлер розкусив мене. Всю мою стратегію. Але в цьому і була стратегія, щоб він мене розкусив. І відвіз. Порившись в безглуздій папці я зрозуміла одну важливу річ — Аарон ніколи не відпускає своїх ворогів. І «перекупи» у будь-яких проявах його не цікавлять. Я повинна зникнути і для цього — він забрав мене. Впевнений, що переграв. Але гра триває...

Я встаю швидко, натягнувши на себе плаття. Крок перший — дізнатися, де я перебуваю. Крок другий — дізнатися як звідси вибратися. Крок третій — залишитися і дізнатися про його плани.

Я підходжу до дверей і смикаю за ручку. Зачинено на замок. Не надто здивована. Закушую губу і майже лякаюся, коли чую абсолютно не сонний голос Келлера:

— Не думаю, що у тебе вийде втекти, Лейло.

Хмикаю про себе. Розвертаюся, відчуваючи який курячий переполюх на голові. Посміхаюся, не даючи йому зрозуміти, що планую затриматися.

— Завжди є вихід, Аарон.

— Навіть з-під землі? — він лукаво здіймає брови, складаючи руки на грудях.

— Що? — і все ж йому вдалося мене здивувати.

Я чомусь витріщаюся на його неприкритий член, але в мить обсмикую себе.

— Ми в стінах пірамід Гізи, глибоко під землею... — з насолодою повідомляє викрадач.
— ...моя Лейло.

Я вдихаю майже в непроглядній пітьмі, не відчуваючи кисню. Тепер все сходиться. Ось чому тут так темно і цей єгипетський антураж. Я покриваюся неприємними мурашками. Тому що якщо Келлер відкрито заявляє про наше місцезнаходження, він і справді впевнений — звідси не вибратися... І так, це був мій план! Але я навіть уявити не могла, що він притягне мене *сюди*... Господи, зберися, Лейло.

Ти досягла першої мети — його місцезнаходження розсекречено. А вихід...

Вихід є завжди.

— Цей давньоєгипетський некрополь, солодка, складається з піраміди Хуфу, піраміди Хафра і піраміди Менкаура. Вони об'єднані незліченною кількістю підземних тунелів, в лабіринтах яких дуже просто загубитися...

Посміхається. Так отруйно. Насолоджується розгубленістю, яку все ж зміг викликати в мені.

— Навіщо ти викрав мене, Аарон?

Він проводить долонею по зарослій щоці, а його член красномовно підводиться.

— Нехай це буде нашим маленьким експериментом...

Експеримент №4. Холостий намаз

Чим бездоганніша людина зовні, тим більше демонів у неї всередині.

— Зигмунд Фрейд

Про який експеримент йде мова? Нічого не розумію... Але голос Аарона звучить так багатообіцяюче, що волосся на маківці починає ворухитися. У повному мовчанні проковтую клубок у горлі. Не пам'ятаю, коли в останній раз взагалі відчувала подібне. Зазвичай клубок у горлі у людей з'являється через мене... Що ти, на хрін, коїш, Келлер?

Він все читає. Роки самоконтролю коту під хвіст, бо містер Загадковість бачить набагато глибше. І зовсім не проти показати наскільки глибше...

— Ти, безумовно, професіонал, Рей, — посміхається скверною посмішкою чоловік. Верхня губа натягується сильніше за нижню. — Але невже ти справді думала, що я б дозволив зловити себе?

Невловимий, так мені казали. Впиваюся нігтями в долоні, тому що опиняюся не у виграшній позиції. Це занадто мені не подобається.

— Прекрасний план, — він підіймається. Нагадаю, що абсолютно голий. — Наша зустріч, секс, правда... — наближається. — ...навіть те, що я викраду тебе. Ти все прорахувала, так?

Зупиняється в парі сантиметрів від мене. Не дозволяє відвести погляду. Ні, я сама собі не дозволяю його відвести. Смикаю підборіддям вгору, тому що без підборів я нижча його на пів голови. А мені дуже треба бути на рівні зараз, він не залякає мене. Не дозволю. Я ж, чорт забирай, Лейла Рей.

— Може ти і перекрив вихід, Келлер, але...

— ...це було за твоїм планом, так? — посміхається. — І як тобі, задоволена результатом?

Знущається. Його чорні очі сміються наді мною. Відчуваю неприємну пульсацію на язиці, поганий знак.

— Даремно ти привіз мене сюди, — відрізаю сухо. Дійсно так вважаю.

— Чому? — піднімає брови. — Тому що ти включиш режим «шукачки» і здаси мене уряду?

— А є за що здавати? — ошцирюся лукаво.

Він лише загадково усміхається і присувається до мого вуха. Заправляє неслухняні локони і погрозово шепоче:

— Правда, про яку ти тут дізнаєшся, Лейла... — майже торкається язиком мочки. — ...тут же і буде похованою.

Це що, блять, значить?

Клатч в моїх руках вже давно відкритий. І мені потрібна лише секунда, щоб дістати пушку та наставити йому в груди. Не потрібно мені погрожувати. Тим паче смертю.

— Ти не вб'єш мене, Лейло. Я ж потрібен уряду живим, вірно? — посміхається чоловік.
— А ти ж сумлінно працюєш, — погладжує мою щоку. — Стільки закритих справ, я вражений. Ти справді дивовижна...

Він знає про мене. Більше, ніж мені уявлялося.

— Але завдання «Аарон Келлер» провалено тобою, солодка. Закрито достроково, — його рука притягує мене за талію, від чого дуло пістолета сильніше втискається в його груди. — Я прорахував набагато далі, ніж ти. Я прорахував до фіналу, розумієш?

— У фіналі може бути кілька кінцівок... — ричу.

— У фіналі завжди одна кінцівка, Лейло. Така, яку вибираю я, — з натиском промовляє Келлер. — *І ти тепер — мій експеримент.*

Як же мене це бісить...

— Що це, дідько, означає?! — шиплю.

Тихо сміється.

— Страшно?

— Відповідай, Аарон. Я ж все одно не зможу втекти... — підігрую йому.

— Вчишся на льоту, — він вкладає мої щоки в долоні. М'яко стискає і отруйно оголошує: — Наліво — гардеробна, направо — ванна і туалет. Там є все, що тобі необхідно. Кондиціонер для об'єму, білизна третього розміру, гормональні таблетки, які ти приймаєш...

Далі не чую, бо шокована. Що? Звідки він... Блять. Не може бути...

— Я все прорахував, міс Рей, — облизується. — І нашу зустріч, і твій план, і все твоє життя, — відпускає мої щоки. — І якщо тобі так завгодно, навіть те, що Хаддад замовить мене — було надто очевидно.

Чоловік відходить. Розслаблений. Йому зовсім чхати, що пушка направлена на нього. Розвертається і розминає спину, віддаляючись.

Витріщаюся. Одержимо витріщаюся на його звірячі м'язи. І розумію, що опинилася в дупі. Дійсно в ній, тому що... ніхто ніколи не був готовий до зустрічі зі мною. Папка під назвою «Лейла Рей» не дуже відрізняється від його. Такі, як я, живуть... не на виду. Тож або він володіє чорною магією, або якого хріна?!

Я спускаю курок — йду на крайні міри. Звісно, не в серце Келлера. Цілюсь нижче. Він же потрібен уряду живим. А я і справді... сумлінно працюю. І вперше, відчуття, що це вилізе мені боком. І коли я вже майже шкодую, що не вистрілила в серце...

...усвідомлюю, що постріл був холостим. Аарон завмирає, коли чує характерний звук. Не поспішаючи повертається до мене. І з кожною мікросекундою стає злішим. Темні очі норовлять заповнити весь простір від нижньої до верхньої повіки. Я часто кліпаю, несвідомо опускаючи пістолет.

— Ти реально думала, що твоя пушка досі заряджена, Лейло? — він вгризається собі в нижню губу, проводячи долонею по бороді.

А потім різко зривається до мене і обхоплює довгими пальцями однієї руки обидві мої щоки. Його долоні величезні, він до болю стискає шкіру так, що вона впивається в ясна. Я кривлюсь, а босоніжки разом з клатчем та пістолет вислизують з рук.

— Ти помилилася, солодка! — ричить він, а у мене відчуття, що він зараз зламає мою щелепу.

Намагаюся вирватися, але він тисне, і я б'юся головою об двері. Знову кривлюсь.

— У твоїх прогнозах, Лейло, було так багато помилок, що ти навіть не уявляєш, — знущається він. — Мене неможливо обіграти, бо я обіграв весь світ! Ясно тобі? А ти лише дрібна крихта Всесвіту. Твій мозок працює всього лише на 10%, і як ти думала переграти мене, маленька? — сміх Аарон глибокий і чомусь схвильований. — Але ми це виправимо, не хвилюйся...

Та що за хуйня?! Які, блять, 10%...

— Так значить ти все ж божевільний вчений, так? — іронізую я.

— Ле-ейло... — звучить як попередження.

— Продовжуй, А-арон, — наважуюсь познущатися над ним. — Давай, розкажи мені про свої хворі справи або чим ти займаєшся в цих пірамідах?? Давай же... ти все одно здохнеш! Або від моєї руки або від руки уряду! Навіть цікаво яка країна першою знищить твої хворі фантазії і тебе самого!

Все ж якась жіноча істеричність підключилася. Або проста людська паніка. Тому що я починаю погрожувати тим, що може ніколи не відбутися. Він же потрібен їм живим...

Дідько.

Я дуже засмучена тим, що мені не замовили його вбити. Це, здається, було б в сто крат простіше, ніж переграти цього хворого.

Думки так і не встигають злитися хоч в якесь рішення, тому що мене з риком кидають на підлогу. Холодну та кам'яну. Пекельний біль роздирає мою щоку. Я скрикую, отямитися не встигаю, як долоня Келлера лягає на мою потилицю, а сам чоловік залазить зверху. Вдавлює мене в землю, змушуючи дихати пилом та безвихіддю.

— Ти. Ніколи. Не втечеш. Будеш. Коритися. І якщо. Ще. Хоч. Раз. Спробуєш. Вбити. Мене...

— Що? Що ти зробиш?! — ціджу крізь зуби.

Нехай відповідь мені, тому що я ні хріна не розумію. Можливо це навіть страх. Тому що це почуття невідомості. Мене сотню разів намагалися вбити. Навіть викрадали, так. Для того, щоб вбити. І я завжди знаходила вихід... Я знаю як ухилитися за секунду до смерті, коли вона вже стоїть з косою в кроці від тебе. Але це...

...божевілля якесь.

Я йому навіщо? Мене навіщо в живих залишати? Що за експерименти? Що за кляті 10%? Що значить – обіграв весь світ?

Серце б'ється, мозок вибухає.

— Я можу бути тим, хто тобі дуже... солодка Лейло, дуже не сподобається... — кожне слово на видиху з риком.

Він серйозно?!

Регочу.

— Ти думаєш, що зараз мені подобаєшся?!

Долоня змикається на моїй шиї, перекриваючи доступ до кисню. Твою ж...

Плаття здирають з моєї дупи і труться кам'яним стояком. Він ще й збоченець?! Збуджується, коли біль завдає?! Що за срані «50 відтінків»? Ні, інтуїція підказує, що все набагато складніше... очевидно, що для мене складніше.

Входить.

Трахає мене, змушуючи задихатися і жувати пил. На цій холодній підлозі.

Здається, мої справи надто хрінові. Усвідомлення спалахами вривається в мозок, в який погано надходить кисень. Аарон вбивається, стискаючи мої сідниці іншою рукою. Який же він все-таки ублюдок...

Різко виходить і тягне мене за волосся. Я скрикую, інстинктивно піднімаючись, а він кидає мене на ліжко з балдахіном. Я плутаюся в ньому, а він наздоганяє мене. Знову опиняється зверху і я не витримую...

— Відвали! На хуй пішов, покидьок!

Я розсікаю його грудну клітку і живіт нігтями. Залишаю як кішка п'ять глибоких подряпин. Келлер гарчить від болю і намагається утримати мої зап'ястя. Блокує своїми ногами мої ноги.

— Лейла! — кричить на мене. — Заспокойся! Я не чіпатиму тебе! — що? — Ти суха!

Я починаю істерично сміятися. Як пощастило ж! А що могло бути по-іншому?!

— Ти. Огидний. Келлер. — майже плюю йому в обличчя.

Він зводить хмуро брови, потопавши верхню губу в нижній. Допомогає мені виплутатися з балдахіна, а після стримано відповідає:

— Мабуть, тебе забули попередити про це.

Знущається.

Я знову дряпаюсь, опинившись вільною. Чоловік здимає мою праву руку і пристібає до узголів'я. Твою ж... Я витріщаюся на «наручники» і це... собачий ланцюг. Мені погано, я в ситуації... в «ситуації-задниці», блін!

Лунає вже знайомий мені звук, що сповіщає початок намазу. І Келлер нарешті злазить з мене. Зупиняється навпроти. Дивиться. Очі темніють до самого чорного відтінку. Чорніше чорного. Хворіше хворого. Тому що моя щока в крові, туш потекла, плаття в пилу, а кицька на показ... а він, вдумайтеся...

Мастурбує.

Я навіть слів не знаходжу. Просто витріщаюся на нього цілі три хвилини, поки він одержимо стискає свій член і ковзає чокнутим поглядом по моєму тілу. Це були не теорії — його ненормальність. Тепер я зрозуміла. Ось прямо зараз, спостерігаючи за тим, як сперма тече до моїх ніг.

Мовчу від жаху. Так, визнаю, що це жах.

Я в пірамідах під землею зі збоченцем, який кінчає від виду жіночих страждань. То, ось про такі експерименти він казав?? Або про які, господи, про які, дідько?!

— Ти пропустив намаз, — іронізую я, тому що музика стихає.

Не знаю звідки сили знаходяться на цю усмішку непереможну. Все ж професійне. Мене не зламати. Не роздертою щокою, не підземеллям, не навіть трахом проти моєї волі. Зі мною буде складно, Келлер...

— Повір, я зараз як ніколи був близький до Аллаха, — ощирюється Аарон і злизує сперму з великого пальця своєї руки.

Я відвертаюсь. Зараз знудить.

— Тобі потрібно охолонути, Лейло. І подумати про все, — повідомляє мій неврівноважений викрадач і виходить зі спальні, так і залишивши мене пристебнутою до ліжка.

Прокляття!

Експеримент №5. Зламати, але не зламатися

Страх є не що інше, як позбавлення допомоги від розуму.

— з Біблії. Прем. 17: 11

Я з шумом вдихаю і видихаю цілих пів години після того, як він пішов. Роблю це до тих пір, поки ніс не очищується від пилу, а серце не повертається до звичного ритму. Авжеж, це стресова ситуація. Не думала, що мене ще можна здивувати. Тим паче в рамках мого ж плану. Аарону Келлеру вдалося. Цікавий хід...

...а ще хворий і моторошний.

Але тихіше, Лейло, тихіше. Ти ж не маленька дівчинка. Ризики є завжди. Тепер ти їх відчуваєш. Все це досвід, а вихід знайдеться. Навіть звідси. Як мантру повторюю ці слова, щоб закарбувати їх у підсвідомості. Нервово оближую сухі губи і думаю. Дуже багато думаю. У вирішенні складних завдань моє заспокоєння.

Так, ще раз — це був мій план. Контакти Келлера прозорі та загальнодоступні. З образом колишнього військового, який безтурботно подорожує по світу він справляється на «ура». Я знала, що він запропонує зустріч після мого дзвінка. Знала, що купиться на правду. А ще знала, що він прорахує мою стратегію від і до. Це була взаємна гра. Аж до мого ув'язнення. Я планувала опинитися викраденою. Розуміла, що він щось вколе мені та забере. Ворогів Келлер не відпускає. А я шукачка, найнята ворогами.

І ось я тут. І все за планом.

Ні хріна не за планом.

Так, зовсім не очікувала опинитися в єгипетській, дідько, гробниці. Чому не очікувала, Рей? Твій мозок що, дійсно лише на 10% працює?? Ідіотка...

Смикаю рукою від злості на саму себе. Ланцюг дзвенить і дряпає зап'ястя. Бісить. Навіть більше, ніж коли мене поховали живцем. Так, бувало. Так що подумаєш якась безглузда піраміда. Впораюся...

Як?

Якщо тут дійсно цілий лабіринт тунелів, то мені потрібна карта. Я повинна її дістати. А щоб її дістати, я повинна вийти з цієї кімнати. В принципі, щоб дізнатися про його плани, мені теж необхідно вийти. Значить, ось вона моя найближча мета — отримати доступ до видимої свободи. Навіть дихати стало легше від того, що шестерінки встали на місце.

Розмазую пальцями макіяж під очима. Вони вже печуть.

Щоб вийти я повинна втертися до нього в довіру, так. Я на ланцюзі, тому що... занервувала. Потрібно підіграти. Він хоче покірності? Ощирююся від відрази. Добре, Келлер. Отримаєш її, а я отримаю вихід з цієї кімнати. Крок за кроком. Обережно і неквапливо, але я дійду до своєї мети. Може мій мозок і на 10% працює, але... повір, Аарон, ці 10% не вміють здаватися. Ніколи.

Пити хочеться страшно. А ще в туалет. На довго він пішов?

Ні, я не з тих викрадених мучениць, що ллють сльози і молять Бога про те, щоб їх кат довше не приходив. Абсурд. У Бога я не вірю, а от в божевілья Келлера — тепер так. І чим частіше ми будемо бачитися, тим швидше я досягну мети. Так що, чорт забирай, де тебе носить, ублюдок?

І все ж я ще на взводі.

Так не піде. Намагаюся переключитися. Оглядаю кімнату. Надто темно, але навіть в темних обрисах розкішно. Куполовидна арка попереду з дуже старою люстрою всередині неї. До ложе з балдахіном ведуть кілька сходинок. По над стінами запилені та надломлені вазиглечики. Самі стіни розписані ієрогліфами. Проскакує думка, що може це карта? Але навіть якщо це і так... нічого не тямлю в ієрогліфах. Лише арабську трохи знаю. У мене було багато замовлень в Саудівській Аравії.

В арці помічаю невеликий постамент. Схоже на місце молитви або типу того. На ньому мідна чаша. Я знову потрапила в часи Клеопатри. Всередині арки кілька колон, а між ними гамак з тканини пісочного кольору. Так, спальня... незвичайна і величезна. Власне, ми ж в піраміді.

Двері різко відкриваються. Так і хотілося вигукнути «ну, нарешті»!

Аарон Келлер, звичайно ж. З голим торсом, в одних лляних штанах заходить всередину. В руках у нього таця з їжею. Турбота то яка. Я демонстративно відвертаюся. Не переграти, Лейло. Якщо станеш покірною різко, він все зрозуміє своїм божевільним мозком.

Чоловік ставить піднос на старий столик в кутку. Чіпляє рукою крісло в бархатистій обшивці пісочного кольору, який стоїть поруч зі столиком, і тягне його до ліжка. Ставить перед ним і вмощується. Одержимо розглядає мене, відчуваю. Повна тиша. Його серце спокійне і моє теж. Ми себе контролюємо. Знову в грі...

— Котра зараз година? — питаю сухо.

— Майже опівдні.

Значить, це був перший намаз. Скоро другий.

— Ти повинна поїсти, Лейло, — м'яко каже Аарон. — Емоційність підвищує апетит.

Повертаю йому глузливий погляд.

— Після твоєї хворої мастурбації я відчуваю лише огиду.

— Ти гарна дівчина, Лейло, — з його вуст це звучить як пояснення.

— Квітка пустелі, так? — мій погляд гордий... немов би я зовсім не в ситуації повного «придушення» перебуваю.

— Так... — видихає.

Ставить лікоть на дерев'яну бильцю крісла і потирає знову ідеальну неголеність.

— Гарно ж ти втоптав свою квітку, — здіймаю брови.

Мовчить, зціпивши губи.

— Думаєш, що через десять днів знайдеш нову? — іронізую я.

— Якби я продовжив шлях...

— Краще б ти продовжив його, — щиро кажу я, бо бути квіткою в пустелі цього ненормального я точно не хочу.

Влипла ж.

— Це були необхідні заходи, Лейло.

— Ну, звичайно.

— Я хотів, щоб ти відчула страх, — чоловік відкидається спиною на крісло.

— Не сумніваюся.

— *Страх — це контроль для того, хто викликає його. І безконтролля для тих, хто його відчуває.*

Дуже цікаво. В лапках, звичайно. Науково-філософські лекції тепер читати буде?

— Значить, ти вирішив контролювати мене за допомогою страху? — припускаю найочевидніше.

— Мені нецікаво контролювати тебе, Лейло.

Що за маячня?

— Ти казав про покірність...

— Але ж ти не будеш покірною, — посміхається лукаво Аарон. — Мені подобається ця думка... твоя боротьба.

Мозок кипить. Господи, та чого ж він хоче від мене??!

— У тваринному світі страх — це емоція, заснована на минулому негативному досвіді. А ми, Лейло, те ж тварини... І я хочу, щоб ти зламала цю емоцію. В собі, солодка. Для мене.

Все ще. Ні хріна. Не розумію.

— Страхи — це двигун, Аарон. Виживання неможливе без них, — нагадую я просту істину. — Позбудься я від них і вже ніколи не виберуся звідси. Цього ж ти хочеш?

Облизує свою отруйну усмішку.

— Позбудься них і ти не захочеш... бігти, Лейла.

Сміюся. Правда, голосно. Губи так натягуються, що майже тріскаються.

— Думаєш я закохаюся в тебе, Аарон Келлер?!

— Кохання — це найпримітивніше, солодка. Твій гормональний рівень мене абсолютно не цікавить. Я хочу на іншому рівні... І ти хороший об'єкт для спробувати.

— Об'єкт? — пирхаю.

— Ти здатна це витримати, тому ти тут, — він відповідає на питання, поставлене мною годинами раніше.

Чорт. І навіть не посперечаєшся з цим. Я багато чого можу витримати... ось тільки перш ніж, що? Який ще інший рівень? І чого саме рівень?

Чоловік піднімається і йде праворуч. Значить, у ванну кімнату. Розслаблений, навіть безтурботний. Повністю контролює ситуацію. А я лише сильніше заплутуюся. Він повертається з косметичним приладдям в руках і аптечкою. Включає загальне світло, але воно теж тьмяне. Стає колінами на ліжку, а я намагаюся... відсторонитися.

Сміховинна спроба.

Ланцюг натягується, і Аарон хмуриться.

— Мені не потрібні твої страждання, Лейло. Мені потрібні твої страхи, — він капає рідиною для зняття макіяжу на ватний диск. — Мене не збуджує твій біль, мене збуджує твоя боротьба, — наші погляди стикаються. Мені здається, я вже теж трохи збожеволіла від цих промов. — Не багато хто здатен на неї.

Ватний диск лягає на моє обличчя. Вивчаючий погляд Келлера з-під опущених вій слідує за пальцями, які обережно витирають макіяж з мого обличчя. Не повірите, але я навіть вдячна. Очі вже і справді печуть. Рухи плавні, а ватяний диск прохолодний. Тільки зараз усвідомлюю яка я гаряча.

— Тут працює система вентиляції, але температура залишається вище норми. Ти звикнеш.

І знову в його словах — впевненість, що я нікуди не подінуся.

Чоловік змінює ватний диск і продовжує очищувати мою шкіру. Притримує підборіддя пальцями іншої руки. Дуже уважний. Не пропускає жодного міліметра. Закінчує і відкриває аптечку. Збирається обробити рану на щоці. Ау, пече! Варто йому доторкнутися знезаражувальною рідиною. Але я навіть погляду не відвела. Для мене все це дрібниці — нехай знає.

Але йому ж це і треба? Прояв сили? Чорт, я так і не зрозуміла...

Келлер закриває аптечку, і ще деякий час погладжує моє обличчя. Навіщо це йому? А після несподівано знімає ланцюг з мого зап'ястя і встає з ліжка. Повертається до ванної. Я сідаю, розтираючи зап'ястя. Він виходить і проходить повз. Більше не дивиться на мене...

Зміни його настрою такі загадкові, що навіть мій гормональний фон їх не розуміє.

— Поснідай, Лейло, — просить, а не наказує він.

І нехай це звучить м'яко, вже через секунду я розумію, що таїться за цією м'якістю...

— Думаю, тобі сподобається твій новий друг...

Який друг? Що за...

Я охаю і повзу назад до подушок, коли двері відчиняються і в спальню заходить величезний доберман чорного кольору.

Ненавиджу, боже, Келлер! Ненавиджу!

Я до чортиків боюся собак... І це... він же знав, так?!

— Я повернуся ввечері, — посміхається чоловік.

Я навіть поглянути на нього не можу, тому що мій погляд прикутий лише до добермана перед моїм ліжком. Ковтаю. І варто Ааронові вийти...

...паша собаки клацає, з неї виривається характерний гавкіт, ікла прориваються назовні, а слина капає на підлогу.

І так, я скрикую. У всіх є страхи! У всіх, чорт забирай...

Експеримент №6. Невидиме прокляття

Потенціал іноді може бути небезпечним. Плутоній має потенціал, щоб жити місто... або, щоб бути атомною бомбою.

— з серіалу Agents of S.H.I.E.L.D.

Мозок подає моментальний сигнал, який групує всі мої м'язи і змушує нести свої ноги якомога далі і швидше. Я залітаю до ванної кімнати і зовсім не дарма... тому що варто мені закрити за собою двері, як собака кидається на них, продовжуючи дико лаяти. Я утримую двері, навалившись всім тілом. З мене виривається рик, а з чола стікає піт. Організм виробляє адреналін в нереальних кількостях. Я нарешті клацаю дверний замок і хоч трохи видихаю.

Розвертаюся і сповзаю спиною по стінці. Приземляюся на прохолодну кам'яну підлогу, але вона зараз здається дуже приємною, тому що я уся палаю. Вкладаю обличчя в долоні, слухаючи звіриний гавкіт. Здрагаюся кожен раз, коли кігті добермана проходяться дверима. Він же не зможе увірватися сюди, так?

Не знаю як, але Аарон Келлер знав куди тиснути. І так, не хочеться цього визнавати, але цей знавіснілий має рацію — *страхи контролюють нас*. Особливо страхи, що зародилися в дитинстві. Вони ж буквально визначають наше життя, нашу поведінку... сутність нашу, так.

Це сталося в дитинстві. У батьків була ділова вечерея і до нас в будинок приїхали їхні бізнес-партнери з хлопчиком мого віку. Здається ми були другокласниками. Я провела по маленькому шраму, який залишився трохи нижче ліктя. Він був сам винен... та дитина, за великим рахунком. Ми ховалися за невисоким огородженням, вистрілюючи з рогатки в сусідського бульдога. Я не хотіла. Тобто, я ж не шкуродерка. Але маленький Лейлі батьки сказали бути люб'язною з гостями. І я... не розуміла тоді, що це означає. Можливо мені немає виправдання, але... один раз я все ж вистрілила. І потрапила, так.

І я ніколи не забуду погляд того пса. Я в той момент багато чого відчула. І те, що тварина набагато глибша істота, ніж заведено вважати. І відчуття неправильності скоєного я теж відчула. Але ще я відчула... як це — нанести біль. Це був мій перший раз. Відправна точка можливо. Яка показала, що внутрішня я жорсткіша, ніж інші діти. Я нічого не відчула — ні душо-стискаючого ефекту в грудях, ні каяття. Лише розуміння, що так не можна. Знущатися над тваринами — не можна. Але це не означає, що я відчула співчуття. Я нічого не відчула.

Як і не відчуваю кожного разу, коли вбиваю.

А далі все як в тумані, тому що сусідський пес зірвався з ланцюга і розлючено побіг на нас. Ми — маленькі діти, кричали злякано на весь двір. І коли звір перестрибнув огорожу, у мене перед очима плисти почало. Подальші події я пам'ятаю спалахами. Як я впала плачучи. Як бульдог схопив за ногу дитину. Як батьки відтягували пса. Мені пощастило — він не встиг мене зачепити. Лише маленький шрам від падіння залишився. І страх на все життя.

І часом мені здається, що зовсім не собак я боюся. Адже того бульдога ми спровокували самі ж. Хіба це привід боятися всіх собак світу тепер? Ні, це інше. Це відчуття невидимого прокляття. Я тепер в кожній собаці бачу ті очі. Той погляд. І відчуття, ніби я так і не отримала свою розплату...

Знову здригаюся, тому що доберман в черговий раз кидається на двері. Чортів Келлер!

— Ненавиджу тебе! — скрикую на всю ванну, майже впевнена, що камери спостереження тут всюди. — Можна було і з чихуахуа почати!

Адже так заведено в психології? Маленькими кроками позбавлятися від страхів? Боже, Лейла, він же не психолог... він просто хворий! А я ще сумнівалася...

І що він хоче цим домогтися?! Так, мені страшно! Але ж цей пес... дійсно неадекватно поводить. Він не калачиком згорнувся біля моїх ніг... ні, він робить ЦЕ! Я відповзаю від дверей, тому що більше не можу відчувати їхнього тремтіння. Нерви здають. Келлер хоче, щоб цей доберман прикінчив мене?! Або якого хера, господи...

Упираюся долонями об камінь у вигляді кахлю і схиляю голову. Напевно, найкраще, що я можу зробити на самому початку нашої з Аароном історії — це усвідомити, що немає сенсу намагатися зрозуміти його. Я своїми 10% мізками вже точно ніколи не зможу зрозуміти його божевілья. Ось тільки... пощастило ж мені народитися Лейлою Рей. Я, на жаль, завжди докопуюся до суті. І я не зупинюся...

До самого вечора я перебуваю у ванній кімнаті. Вже майже звикла до рику та лаю, які періодично спалахують. Встигла прийняти душ, привести обличчя і волосся до ладу. Закуталася в білий рушник, чекаючи свого викрадача. Не маю жодного уявлення про його подальші дії. Чи забере він свого не менш божевільного добермана? Або згодує мене йому живцем? Цікаво до жаху, блять. Але... я тримаюся. Благати Келлера про помилування я вже точно не буду. Але і йти у нього на повідку... не хотілося б. Проблема лише в тому, що коли я на роботі — мої бажання не мають ніякого значення. Лише бажання замовника. А я зараз на роботі й президент Єгипту хоче дізнатися про плани цього диригента. І я вже тепер не сумніваюся, що в цих стінах... ух, яка симфонія розгортається!

За своїми думками я не відразу помічаю, що шум за дверима стихає, а у ванній з'являється грабіжник моєї нервової системи. Проста чорна футболка і тактичні штани того ж кольору. Цікаво, це звичка військового стилю або... ти не просто так одягнений, Келлер?

— Якщо ти зараз же не забереши свого пса, Аарон, я... — мій монолог повний рику і злоби, перебиває його глузлива посмішка. — Що?! Чого іржеш, Келлер?! Ти думаєш, це смішно?!

Я осміліла й справді. Іду на чоловіка прямо в рушнику. Знаю, що в кімнаті цей доберман... але, здається, з присутністю його господаря... трохи менше страшно. Принаймні серце не стукає в режимі панічної атаки.

— Це ні хріна не смішно! — тичу в нього пальцем. — Залиш мої страхи при мені, Келлер!

Він спирається плечем об дверний проріз, проводить поглядом по краю рушника, закріпленого на моїх грудях, а після повертає погляд моїм очам. Зацікавлений.

— Хіба тобі ніколи, Лейло, не хотілося позбутися від цього страху?

Чи не хотілося? Звичайно, хотілося... Але не настільки сильно, щоб витворяти з собою подібне! Я ж не мазохістка!

— Ще скажи, що це заради мене, — майже регочу.

— А тобі хотілося б, щоб це було заради тебе? — лукава усмішка і відблиски в темних очах граються зі мною.

Різка зміна ходу діалогу спеціально зроблена Келлером. Ми ж тут не в кохання грати зібралися. І ніякого стокгольмського синдрому не буде. Але йому схоже подобається підкидати мені романтично-хвору думку, відволікаючи від насущного... від того, що в цих стінах відбувається!

— Коли я виберуся звідси, Аарон, я всіх доbermanів Єгипту спущу на тебе! — і я свої обіцянки тримаю.

Звісно ж, чоловік ігнорує і мої погрози і мої надії на порятунок.

— У тебе, Лейло, неймовірний *потенціал*. Заради нього все це.

Що?

— Потенціал для чого? — складаю руки на грудях.

— Ти сильна, розумна, безжальна. У тебе гарна витримка. Прекрасно розвинена інтуїція. Ти вмієш йти на ризики і ти знаєш, що необхідні жертви — це лише необхідні жертви, — голос Аарона такий загадковий і солодкий, що... навіть трохи приємно. Так по-ідіотськи і по-жіночому. Я б багато чого віддала, щоб викоринити цю жіночу здатність — спокушатися. — І ти смілива. Достатньо смілива, щоб позбутися від своїх страхів.

— Дякую, я і без твоїх компліментів задоволена собою, — закрочую очі.

— У тебе буде багато часу, щоб подумати про те, для чого по істині тобі такий потенціал...

Ще одна клята загадка.

— Я б подумала, але мозок лише на 10% працює, — язвлю. — Думаєш, я здатна на подібні аналізи?

Чоловік робить впевнений крок до мене. М'яко пропускає свої пальці крізь моє волосся. Обхоплює мою потилицю і заглядає мені в очі. Віії Келлера густі, опущені... таємнича ніч спалахує під його повіками.

— Ти навіть не уявляєш на що здатна, — він проводить пальцем по моїй нижній губі. — І я допоможу тобі, маленька...

Відчуття безглуздя повертається. Хочеться сказати, що його допомога мені точно не потрібна, але не встигаю, тому що для мене підготували нову порцію шоку:

— Я заберу Анубіса*...

Анубіса? А що «барбос» і «бобік» вже були зайняті ?

— ...і ти зможеш перепочити. Ти так і не поснідала, — хмуриться. — Я приніс вечерю. Хочу, щоб поїла.

Мій шлунок стиснувся. Звісно, голодна. Але більше мене хвилює інше:

— У чому підступ?

Мовчить пару секунд, а після усміхається:

— Я повернуся вночі й ми *продовжимо експеримент...*

Кулаки стискаються.

— Який експеримент, Аарон? З псом?

— Залежить від тебе...

Я б його зараз прирізала, клянусь.

— Я хочу, щоб ти прийняла цю таблетку, — ошелешує він мене.

Дістає з кишені напівпрозорий пластиковий флакон з великою таблеткою всередині.

— Тільки спробуй сказати, що це вітаміни... — ціджу крізь зуби.

— Не вітаміни, але й шкоди не завдасть, — спокійно відповідає чоловік.

Я відсовуюся від нього, тому що він досі утримував мою потилицю — тримав під контролем.

— Що це за таблетка, Аарон? — по складах майже вимовляю.

Нижня губа чоловіка знову підозріло натягується.

— Мені не сподобалося, що ти була сухою. Впевнений, що тобі теж не сподобалося.

Що? Це тут причому?! Це...

— Невелика допомога для твоєї солодкої кицьки, — він кидає задоволений погляд на флакон.

Охрініти! Серйозно?!

— Значить, від цієї таблетки я буду текти як сучка від одного твого вигляду?! — я у весь голос сміюся. Це ж яку неповагу до себе треба мати, господи!

І справді божевільний вчений...

— Лейло, — моя глузливість йому явно не сподобалася. Аарон стиснув пластик побілілими пальцями. — Ми будемо трахатись у будь-якому випадку. Так що вибір за тобою.

— Не дочекаєшся!

Я цю незрозумілу срань не ковтну.

— Залишу біля твоєї вечері. На голодний шлунок не приймай, — він розвертається, готовий піти.

— Я сказала, що не буду цього приймати!

Поступливість — це не моє. Заради роботи я, звісно, багато що можу. Але приймати казна-що?! Ні, не готова...

— Приймеш і пройдеш експеримент достроково. Вологий трах отримаєш бонусом, — відповідає він, повернувши голову в бік. — Не приймеш і я повернуся з Анубісом. Ти ж мрієш про сухий трах? Впевнений, що твій новий «друг» виконає чудовий музичний супровід для нас...

Я напевно даремно це уявила. Ступор накрив. Спина Келлера, що скрилася за дверима, явно глузувала з мене, залишаючи мене перед вибором, повного збочення. І вперше з дня, коли я дізналася про існування цієї людини, мені не хотілося, щоб він повертався. Але він...

...повернеться опівночі.

**Анубіс — у міфології давньоєгипетський бог похоронних ритуалів та муміфікації (бальзамування), один з суддів царства мертвих, зберігач отрут і ліків, мав дар передбачення.*

Експеримент №7. Наскрізь

Опір поступається покірності; покірність породжує залежність.

— Стівен Кінг, «Під куполом»

Почати я вирішила з вечері, а не з вибору. Мій мозок майже добу не отримував поживних речовин для нормального функціонування. Хоча відчуття таке, що після знайомства з Келлером, мій мозок вже ніколи нормально функціонувати не буде.

Я сіла за невисокий столик, в крісло, в якому ще зранку сидів мій викрадач. Навпроти мене було дзеркало, в якому відображалися стіни, розписані ієрогліфами. І я серед цього всього. І, здається, вперше за роки моєї божевільної роботи... мені подумалося, що... о так, ось це вже дійсно божевілля.

Зітхнула.

Перевела погляд на піднос з їжею. Фалафель, кускус, овочі, фрукти, кілька соків на вибір і невідомий мені десерт. Трохи здивувалася, бо не побачила на підносі ні м'яса, ні риби... Щоб це могло значити? Що у мене параноя?

Нервово посміхаюся.

І все ж приймаюся за їжу. Смачно та ситно. Стежу за собою у відображенні дзеркала поки їм. Це мене трохи заспокоює. Я подумки нагадую собі про свою винахідливість, нестандартний розум і ту саму сміливість про яку казав Келлер. *Безвихідна ситуація — це оманливе поняття*. Так, ось такий у мене девіз по життю.

П'ю виноградний сік і оближую губи. Десерт ігнорую, бо не їм солодке. Глюкоза вимотує організм і викликає залежність. А я не можу дозволити собі ні першого, ні другого. Але яблуко з собою прихоплюю, коли йду до гардеробної, щоб все ж одягнутися.

Аарон не збрехав. Вибір тут розкішний і все точно мого розміру. Я б жажнулася, але двічі таким не займаюся. Обираю шовкову сорочку для сну. Мереживну, вишневого кольору. Не бачу сенсу одягати щось більш прикрите. Тому що очевидно, що скоро мене роздягнуть. І навіть не запитують, хочу я того чи ні.

Кусаю яблуко, намагаючись надто не морочитися цим. Мені все одно доведеться, тому що якщо я не буду спати з Аароном — я ніколи не зближуся з ним, а значить ніколи не вийду з цієї кімнати. Падаю на ложе, витріщаючись в балдахін. Знову кусаю яблуко і думаю...

Так, розумію.

Прийми я цю таблетку і жах з цим Анубісом закінчиться. Прийми я цю таблетку і зблизитися буде ще легше. Прийми я цю таблетку і господи боже й справді секс стане більш приємним. Вологим. Адже сам по собі він вже таким бути не може. Я багато чого можу пережити, але покидьки, які втоптують мене обличчям в підлогу і трахають без дозволу — не збуджують мене.

Такі отримують по заслугах.

У свій час.

Отже, прийняти таблетку. Ось вона формула для мого рівняння. Здається, так просто. Але хіба може бути так просто з Келлером? Хіба можна йому довіритися? Він же вчений, тепер без сумнівів. І перевірити, що в цій таблетці я не можу. Якщо він створив щось настільки збоченське, то... він може створити що завгодно. Може я від цієї таблетки теж божевільною стану або безвольною рабинею... або у мене відросте третя нога.

Іржу.

Ось же ідіотка. Збожеволіла точно. Думки на грані фантастики, чорт.

Давлюся яблуком.

Піднімаюся і відкашлююся. В горлі саднить. Впиваюся нігтями в недогризений фрукт і розумію, що... я не прийму цю таблетку. Нехай так — нехай веде свого пса. І трахає мене. По-сухому. Йому точно не сподобається. Заслужив. Маленька помста в умовах обмежених можливостей.

Він не отримає так просто те, чого хоче.

...

Годинника у цій кімнаті не спостерігалось, а мій телефон давно сів, тому скільки часу я уявлення не мала. Але в пунктуальності Келлера я не сумнівалася. І він прийшов опівночі. З моїм «другом». Як мило!

Я розвалилася на ліжку в сексуальній позі, оголюючи стегно. Навіть не кліпнула, коли зайшов пес. Я зможу — пережити це.

Чоловік кинув короткий погляд на піднос з їжею. Таблетка залишилася на своєму місці недоторканою. Аарон скривився. На що ти сподівався, солодкий? Я ж сказала, що зі мною буде складно...

— Можеш сам її зжерти, якщо так хочеться, — солодко посміхаюся, добиваючи його.

— І знову твої прорахунки невірні, Лейло, — він погладжує добермана по голові. У мене в горлі починає зав'язуватися клубок... — Ти починаєш мене засмучувати.

— Для цього мене і найняли, — нагадую я.

— Місце, Анубіс! — так різко командує чоловік, що я здригаюся.

А після здригаюся ще раз, коли величезний доберман підіймається на ложе до мене. Так це тут його місце?? Твою ж... Ви навіть не уявляєте які зусилля мені потрібні, щоб... не зрушити з місця. Пес тихо ричить в мою сторону і капає слиною прямо на мої стопи. Чорт забирай, ця тварина...

Терплю.

— Не намагайся взяти під контроль *нашу* злість, Лейло, — усміхається отруйно Аарон.
— Тому що контролювати можна лише тих, у кого є страхи.

Я боюся, що варто відкрити рота і я буду заїкатися. Але все ж ризикую. Відповідаю в ритмі свого серця:

— Значить у вас немає страхів?

— Ми над цим попрацювали, — переможні нотки звучать у глибокому баритоні Келлера.

Не знаю, що ще сказати. Просто витріщаюся на добермана. Вже сильно на взводі, тому що він продовжує спопеляти мене розплатою.

— Піднімись, Лейло.

Я це роблю дуже швидко. Краще вже поруч з Келлером бути... *напевно*.

— Підійди.

Підходжу.

— На коліна.

Що?!

— Не дочекаєшся.

— Ти, напевно, не зрозуміла, Лейло. Ти не прийняла мою умову і тепер хід цієї ночі залежить від мене. Я зараз буквально володію твоїми страхами – і ти сама зробила такий вибір.

Чому його мозок такий перекручений?! А мій що, дійсно на 10% працює?! Тому що я не дивилася на ситуацію з такого боку...

— Анубіс! — і я чую, як пес схоплюється на ліжку. — Фа-а...

— Ні! — від шоку я закриваю рот рукою чоловікові.

Відразу ж ловлю глузливі іскорки в очах Келлера. Чую короткий гавкіт. Здрагаюся, але видихаю, тому що... пес не встиг зрушити з місця.

— Я тебе не-на-ви-д-жу, — ричу, опускаючи руку.

— Швидко ж, — посміхається. — На коліна, Лейло.

Дідько.

Проклинаю всім, чим тільки можна Келлера. Відчуття, що так мене ще не принижували. Міміка у мене зараз, напевно, промовиста. І разом з цією огидою та ненавистю я опускаюся на коліна. Опиняюся на рівні з його членом. Авжеж, і до ворожки ходити не треба.

— Думала, що ти фанат мастурбації, — іронізую.

— Гріх не скористатися твоїм брудним ротом, маленька, — він спускає штани.

— Думаєш в цьому твої гріхи? — огризаюся.

А так хочеться дати йому по яйцях за «брудний рот». Сволота...

— Не сприймаю це поняття в цілому, — підморгує.

— Як зручно...

Твердий стояк б'ється об мої губи. Важко дихаю. З відразою. І не тому що мені не подобається член Аарона. Чисто абстрактно він цілком привабливий. Просто це принизливо. Ось таким чином. Я взагалі не фанатка догоджати чоловікам. З якого дива я їм це винна?

Але Келлер цілком серйозно вважає, що йому я це винна.

Я навіть не чекаю наказу і сама заковтую збуджений орган. Швидше почнемо, швидше закінчимо. Аарон точно не очікував, що я так різко всмокчу його член. Чоловік здригнувся, а я продовжила. Не дивлячись на нього. Намагаючись взагалі відключити всі відчуття. Але знаєте це складніше, ніж здається... коли тобі доберман в спину дихає, коліна на кам'яній підлозі, а в роті... цей розбухаючий камінь.

— Подобається? — звісно ж, знущається. — Твій вибір?

Блять, я його... каструю. У свій час.

Впиваюся зубами в головку, щоб він відчув весь мій гнів. Але Келлер же божевільний, з нього виринається збуджений хрип і він сам штовхається мені в глотку. Робить кілька глибоких поштовхів, від яких мої очі починають мимоволі сльозитися. А після витягує член і наказує:

— Мені знадобляться твої уста, Лейла. Нижче.

Підтискаю губу. Хоче, щоб я вилизали його яйця. Ти, Келлер, так далеко заходиш... що я вже подумки обираю тобі надгробну плиту.

І вилизують його яйця, звісно ж. І знаєте, в цей момент я дійсно починаю підозрювати, що вибір я зробила такий собі. Всмоктую, відчуваючи які вони вже наповнені. Гладко виголені та теплі. І точно не заслуговують на подібне від мене.

Та я не одному чоловікові яйця не лизала.

Довбане почуття довбаного приниження.

Відриваюся від його яєць і заковтую член знову. Мені просто треба, щоб він уже скінчив і все. Мої рухи стають механічними, але Аарон надто готовий, щоб охолонути... мої затяті поштовхи стимулюють його. Я вилизую майже в розпачі з легким запамороченням. Це навіть з бажанням можна сплутати, але я б на його місці не обманювалася.

Кінчає.

Заливає спермою мій рот.

Стогін виривається з Аарона. Гарний. Задоволений. І бажаний ще... блять. Він продовжує погладжувати свій член, виймаючи його з мого рота. Розмазує залишки сперми по моїх вустах і блаженно усміхається.

— Бачиш, бути слухняною нескладно.

Мені здається убий я Аарона Келлера і перший раз в житті я б щось відчула від вбивства. Кляте задоволення!

— Думала, що тобі подобається, коли я борюся з твоїми наказами, — іронізую.

— Ох, Лейло. Повір, в тобі було дуже багато боротьби...

У мене огида від його проникливості. Найсильніша. Не може так одна людина бачити іншу... *наскрізь*.

— Іди до ванної і приведи себе до ладу, — наказує він, погладжуючи мою щоку.

Що? Господи... я думала, що це вже все!

— Намалюй стрілки, моя норовлива Клеопатро, а я поки підготую Воаканго*, — не знаю в який саме момент його таємничість стала такою... вже за межею божевілля. Але так, саме це і відбувається!

— Я не буду грати у твої еротичні фантазії, Келлер! — піднімаюся різко з колін.

Чоловік хапає мене за руку і притискає до себе. Здавлює талію пальцями і з натиском пояснює мені прямо в губи:

— Ти вже зробила свій вибір. І сьогодні, коли не прийняла таблетку. І вчора, коли прийшла на зустріч до мене. І днями раніше, коли прилетіла в Каїр, — наші носи стикаються, а подих обпалює наші уста. — Ти. Зробила. Свій. Вибір.

І не посперечаєшся навіть. Він — моє замовлення, від якого я повинна була відмовитися. Вірно?

Ні. Ні! Тому що Лейла Рей ніколи ні про що не шкодує і завжди доводить справу до кінця. Так що від мене ніякого жалю не дочекаються.

— Пропоную тобі угоду, маленька... — його пальці розтягуються на моїй талії, мнуть сорочку. — Твоя волога кицька в обмін на звільнення...

— Простою мовою, Келлер, — ричу я.

Його губи надто на моїх.

— Я хочу, щоб сьогодні ти текла. І якщо зробиш це для мене, Анубіс не нашкодить тобі. Ніколи.

Варто було б випити цю таблетку. Так, чорт забирай. Тому що я поняття не маю як... змусити себе бажати цього чоловіка.

**Воаканга — рослина. У Стародавньому Єгипті — рослина кохання. Потужний афродизіак і психоделік, може викликати галюцинації.*

Експеримент №8. Порочний міф

Реальність – це теж галюцинація.

— Брет Істон Елліс, «Гламорама»

За десять хвилин у ванній кімнаті я встигаю стерти з губ сперму, прополоскати рот незліченну кількість разів і намалювати ці... кляті стрілки. Тому що він так хоче. Стрілки і мою вологу кицьку. Хотілося б сказати: «Отримуй і подався!»! Я все ж зовсім не проти позбутися від Анубіса...

Але я так і не змогла вигадати — як. Можна зобразити бажання, але ніяк не зобразити фізичну реакцію. Хіба що впісятися, блять. Мда, менш як добу в цій гробниці й вже самі ідіотські думки в моїй голові. Перед виходом трусики перевірила — сухі, дідько. Справжнісінька пустеля там. Зняла їх до чортової матері та кинула в рукомийник. Час готуватися до Пекла. Хто ж знав, що шлях до Раю насправді лежав через вологу кицьку...

Виходжу.

Бачу Аарона біля постаменту, де ще недавно стояла мідна чаша. Тепер вона стоїть на підлозі, а поруч з нею розписаний ієрогліфами глечик. Сам чоловік абсолютно голий та розслаблений. Ну, звісно, йому то нащо напружуватися...

— Роздягнися і підійди до мене, Лейло, — м'яко наказує Келлер.

Найоманливіша м'якість у світі. Я її чудово відчула, коли стояла на кам'яній підлозі та давилася його членом. Саме тому я не стала замазувати тональним і свою подряпану щоку. Нехай бачить до чого призводить його «м'якість».

Роздягаюся.

Спускаюся кам'яними сходами до нього. Стежить. Вичікує. З бажанням. Хижак з пошкодженим мозком — ось, хто він.

Підходжу. Здіймаю гордо ніс.

Я не стояла на колінах і не смоктала йому, ясно? Тобто фізично так — як на роботі. Але психологічно — він нічого не домогся. Йому не зломити мене. І чомусь здається, що він в курсі цього.

— Дуже привабливо вийшло, *захрат альсахра*, — шепоче хрипло Аарон, не відриваючи погляду від намальованих стрілок.

Пальці торкаються обрисів моїх грудей і погладжують... приємно. Така приємна огида, так.

— Що це означає? — вимагаю я. Перекласти самостійно мені не вдалося.

— Квітка пустелі, — чоловік переводить погляд на мої груди. Бачу як під віями спалахує полум'я.

— Так ми не в Клеопатру граємо? — фиркаю, намагаючись зупинити мурашок на грудях.

— Ти багатогранна, Лейло, — Келлер веде пальцями вниз мого живота. — І в цій багатогранності така об'єднуюча.

Господи... якесь літературне божевілля.

— Образ Клеопатри однозначно твій. Квітка пустелі, яка проросла через століття. Таким жінкам, як ти — Лейла, поклоняються.

Ні краплі іронії в його словах, уявляєте? З усією серйозністю говорить, торкаючись пальцями мого клітора...

— Аарон, ти хворий... — це правда все, що я можу відповісти. Тому що я пів години тому на колінах перед ним стояла. Це таке ось *поклоніння мені*?!

Ні, не зрозуміти мені його. Навіть намагатися не хочу.

— Сідай, *захрат альсахра*, і опусти ноги в чашу, — як ні в чому не бувало наказує.

Сідати я так розумію що потрібно на постамент. Більше тут нікуди. Я обходжу чоловіка і сідаю. Опускаю ноги в чашу, щоб це не значило. Аарон розглядає мене, ведучи великим пальцем по своїй губі. Сідає на коліна переді мною.

Що перепрошую?

Шокована я кліпає так часто, що в очах різати починає. Келлер не помічає цього, тому що зосереджений на моїх ступнях. Бере в руки глечик і починає виливати вміст на них. Аллах, це що ще за фокуси?! У мене прямо ступор... добре, що сиджу.

Вода приємна, трохи охолоджує. А ще ароматна. Чоловік промиває і ніжно погладжує мої ступні. Задумливо схилив голову, насолоджується процесом. *Поклоняється*.

— Це щось релігійне? — бурчу, а голос зрадницьки тремтить.

Ніхто такого зі мною не робив. Я і про коліна. Я і про це... незрозуміле поклоніння.

— Я не релігійний, Лейло, — з посмішкою відповідає Келлер. — Миття жіночих ніг чоловіками — це арабська традиція. Корінням тягнеться зі Стародавнього Єгипту. У Клеопатри було багато слуг, які омивали її ступні.

Рада за неї, звичайно. А от щодо себе... у мене питання:

— Якщо я Клеопатра, то хто ти?

— Скажи вже це слово, тобі ж хочеться, — усміхається якимось безтурботно Аарон, піднявши на мене погляд.

— *Слуга*... — вимовляю, не соромлячись.

Його нижня губа розтягується. Чоловік лише хмикає і знову опускає голову, продовжуючи ритуал. Я якимось сильно обеззброєна. Набагато простіше, коли Аарон поводить як сволота. Тоді все ясно і відчуття тоді зрозумілі. Але коли він витворює *таке*... Не розумію, в дикому замішанні. Що це за хвороба така?

Помічаю на своїх ногах зелені листочки, які схоже товкли ступкою, і трохи пом'яті біло-жовті бутони.

— Що це за квітка? — цікавлюся.

— Воаканга, — точно, він же казав щось таке...

Келлер піднімається, відсунувши чашу і глечик попередньо. Тут же спантеличує ще більше — торкається вустами моїх розчервонілих колін. Це він так прощення просить або що за хрін? Голова обертом... ще й аромат цієї квітки, здається, що вже всюди...

Він розводить мої ноги і опиняється між ними. Рука власницьких пірнає в моє волосся, щоб обхопити потилицю. Чоловік трохи плутається в моїх довгих пасмах нібито спеціально.

— Що за шоу, Келлер? Що за фокуси? — не стримуюся я.

— Не сподобалося? — здіймає брови разом з куточками губ.

— Все, що було «до» - так, — відповідаю чесно, адже це і так очевидно.

Інстинктивно відвертаюсь від нього і подряпана щока опиняється перед його поглядом. Ще одне зіткнення з його вустами. Він ніжно цілує мої подряпини і послаблює хватку на потилиці. Притискається носом до мого вуха і шепоче:

— Я дію лише з волі своїх бажань.

І що це значить? Що він в землю втоптати мене не проти, але і одночасно ноги мені готовий помити? І що це, в біса, значить то??

Повертає моє обличчя. Заглядає в очі. Знову харчується моєї кароокістю. Розкриває долоню, і я бачу квітку з глечика. Аарон підносить її до моїх губ...

— Це ще навіщо, Аарон? — хмурюся я.

— Воаканга допоможе тобі розслабитися... — в очах очікування.

— Обійдуся.

— Хіба ти вже забула про нашу умову? — не вгамовується. — Будеш вологою і Анубіс не нашкодить тобі.

Немов по кліку пес подає голос. Я здригаюся, тому що вже майже забула про те, що він тут. Чортові витівки...

Зітхаю і розмикаю уста.

Аарон проштовхує рослину в мій рот. Жую. Майже без смаку, але соковито. Ковтаю, а він обіймає мене. Рука по-зміїному обертає мою талію. Моє підборіддя опиняється на плечі Келлера. Я не прикриваю очей і бачу... Анубіса. Стоїть на вершині сходинок. Сидить точніше. І дивиться на нас. Підрикує щось там, господи.

Твердий член дражнить вхід в мою кицьку, але я... нічого не відчуваю. Якщо порівнювати з тим, що було у нас з Келлером минулої ночі, то це нічого. Я ж казала, що покидьки мене не збуджують. І він може мити мої ноги, годувати мене квітками... все одно нічого.

Входить.

В пустелю.

І я не знаю як, але доберман немов відчуває, що я суха... гавкіт розноситься стінами піраміди. Я мимоволі впиваюся нігтями в спину Аарона. Чорт забирай... він просто не розуміє. Чи ні, жах як раз в тому, що він дуже добре розуміє... від кожного собачого рику я бачу той спогад з дитинства. Мені здається, що я шкірою відчуваю як бігу... а звір женеться за мною. І відчуття, що не врятуватися.

Страх.

Панічна атака.

— Дуже сухо, Лейло, — з жалем шепоче чоловік.

— Аарон, не будь божевільним... — напевно, це вже майже благання... тому що в очах ні з того ні з сього темніє.

Собака розривається від рику, а чоловік трахає мене. А я просто в паніці. Я його взагалі не відчуваю... всі рецептори спрямовані на внутрішній страх.

— Хочу, щоб ти була такою ж мокрою як вчора... — мені здалося, чи в його голосі теж благання?

— Ти ж знаєш, що так вже не буде... — голос тремтить.

Пес починає відкидати незрозумілі тіні в тьмяному світлі. Вони нібито розростаються. Я розглядаю їх шоковано, а коли повертаю погляд Анубісу, бачу... ні-і... це щось, що за лайно?

— А-арон... — з жахом мичу.

Я дивлюся на чоловіка з головою собаки. Майже голого, прикритого лише низ «єгипетською спідницею», а на плечах золоті наплечники. Я моргаю. І ще раз, і ще раз...

— А-арон...

Чоловік піднімає мою п'ятку і закидає собі на плече. Але перш цілує. Обводить ступню язиком, прикривши очі. І трахає свою пустелю.

— Щось відбувається... — бубоню.

Людина з головою собаки лає і це... Аллах, що це? Як... неможливо... що за чортівня?

— Анубіс людина? — розумію як це шалено звучить, але...

— Який саме Анубіс? — посміхається загадково чоловік, цілуючи мою шию.

Що значить... який?

— Цей пес... А-арон, зупинись... це ж...

Мені важко дихати. Я вся мокра від поту, а там де йому потрібно — суха. Здається, що вже вся спальня занурилася в пітьму, лише це — незрозуміло що, я бачу...

— Анубіс – давньоєгипетський міф, Лейло. З царства мертвих.

Напевно, в цей момент я повинна була відключитися. Але не вийшло, тому що чоловік різко схопив мене за щоки однією рукою і з натиском сказав:

— А тепер, Лейла, борись з цим баченням.

У мене задишка. Келлер завмирає членом в мені. Змушує дивитися йому в очі. А я не проти, я буквально ховаюся за ним...

— Він тут... — мої очі широко розкриті, а в них туман жаху. — Він тут, Аарон...

Я впиваюся нігтями в груди чоловіка. Серце б'ється несамоовито. Дике запаморочення.

— В цій гробниці царство мертвих... — бубоню вже не розуміючи себе.

— Борись, Лейла, — наказує Келлер. — Змушуй мозок бачити справжнє...

Він знову притискає мене до себе і я мружуся.

— Давай, маленька. Ти ж сильніше за Воаканго... — я майже не чую. — Що ти бачиш?

Мої очі закриті, але я все одно бачу давньоєгипетського бога.

— Прочини очі, — наказує.

Вії тремтять. Мокрі від поту. В голові по колу крутяться уривки слів «сильніша», «справжнє», «борись». Прочиняю...

Доберман стоїть там, де і стояв. І всі звуки стихли. Ні гавкання, ні образів, ні тіней... лише серце все ще нещадно стукає.

— Аарон, я зійшла з розуму? — шепочу від жаху.

Він мовчки підхоплює мене на руки і несе до сходів. Піднімається в повному спокої. Моє тремтіння поступово вщухає, але я все ще... боже, що це було?

Чоловік вкладає мене в ліжко, прибирає вологі пасма з обличчя.

— Розумниця.

Ще більше замішання.

— Прийми таблетку і завтра зможеш вийти з цієї кімнати, — ставить нову умову Келлер.

Ось воно — він завжди попереду на всі букви алфавіту. Знає чим маніпулювати. Тому що знає і про мої страхи і про мої бажання.

У роті легке оніміння, тому я не можу відповісти. Я в такому стані ніколи не була... це щось дуже дивне.

Аарон встає з ліжка і, здається, збирається йти. Вже біля дверей він промовляє:

— І ти була сухою, Лейла. На жаль.

Та що ж...

Він йде і немов за невидимим наказом доберман зривається з місця, розриваючи глотку від злобного рику і мчить до мене. Анубіс застрибує на ложе і... на мить я знову бачу чоловіка з головою собаки...

...і я не кричу. Все змішалось. Оніміння повністю охопило мене. Можливо так виглядає смиренність. А може нервові закінчення спопелилися...

...але я не кричу. І відбувається найнесподіваніше — доберман застрибує на мене і в сантиметрі від мого обличчя стихає. Його язик лягає на мою щоку. Один раз, другий... Він вилизує моє обличчя і скиглить. Тупцює щасливо лапами об мене. Я мржуся і відчуваю сльози на щоках...

Мені здається, я тільки що померла і воскресла.

Експеримент №9. Себе його очима

Людина відчуває себе, свої думки і почуття, відокремленими від усього світу — і це її оптичний обман. Ця ілюзія стала в'язницею для нас, що обмежує нас світом власних бажань. Наше завдання — звільнитися з цієї в'язниці, розширивши сферу своєї участі до всякої живої істоти, до цілого світу. Ніхто не зможе виконати це завдання до кінця, але спроби досягти цієї мети, є частиною звільнення.

— Альберт Ейнштейн

Невпевнена, що я заснула. Можливо, втратила свідомість. Тому що розліпити очі сьогодні особливо складно. І по відчуттях я «проспала» довго. Але чи ранок зараз поняття не маю. Тепле тіло пса гріє мої ноги, поки той мирно спить. З глузду з'їхати...

Повертаюся думками в цю ніч. Все так смутно, що до різей в черепній коробці. Немов би хтось підняв ручник на шаленій швидкості та стер на хрін всі шини. І так, шини — це мій здоровий глузд. Щось зарано, Лейло, ти почала його втрачати... Але виходить, що втрачаю, так? Тому що, те, що я вчора бачила... божевілля, не інакше. Від однієї картинки дар мови зникає. Це не нормально. Це... і чортівня, і містика, і... експерименти Келлера.

Тру дрібні зморшки на лобі та нагадую собі, що нехай ми і в єгипетській гробниці, але нічого надприродного тут бути не може. Я в таке не вірю. Я вірю в кулю, яка пробиває серце. Вірю в гостре лезо, яке розтинає сонну артерію. Я вірю в дуже жорстокі, але зрозумілі речі. І нехай це шок... це, чорт забирай, справді шок, адже я не планувала зіткнутися ні з чим подібним. Але мене все одно не зламати.

Не запудрити мені мізки, Келлер.

Ти дав мені пожувати цю хуйню, вже вибачте. І ось результат — я «розслабилася», блять. Прекрасний галюциноген. Буду знати. Ненавиджу... і не за страждання, не тому що мені важко психологічно чи фізично... я ж не так банальна, розумієте?

Я ненавиджу його за те, що не можу передбачити його.

Він постійно на довбану купу кроків попереду. Перша людина на моїй пам'яті, якій це вдається. І всі логічні ланцюжки його діянь розсипаються під цією аурую таємничості та містичності. І він же знає про це. І за це я його ненавиджу!

Перевертаюся на спину і здригаюся, тому що Аарон Келлер в цій спальні.

— Господи... — видихаю.

Чоловік погладжує бильця крісла, в якому сидить навпроти мене. Коліна широко і розслаблено розставлені. На тілі лише тактичні штани, верхня частина — оголена.

Досліджує мене поглядом. Постійно дратівливо зацікавленим. Начебто я дійсно клятий експеримент...

— Доброго ранку, Лейло.

Доброго?

Мені так треба його задушити.

— Тобі коли-небудь казали, що ти поводишся як маніяк? — я підтягую шовкове покривало до грудей і сідаю, спершись на узголів'я.

— Всяке казали, солодка, — посміхається. Майже чарівно. Божевільний Келлер...

— І я так подивлюся, що тебе нічого не бентежить? — іронізую.

Хмикає.

— Все залежить від того, під яким кутом ти дивишся, Лейла.

— Вже пробач мені за мою приземленість, але є поведінка, яку не можна виправдати або пояснити навіть найзакрученішими літературними зворотами. У тебе поведінка маніяка, Аарон, — спопеляю його поглядом.

Чоловік на секунду відводить погляд, нехитро розглядаючи балдахін. Бачу як обводить язиком зуби під верхньою губою. І вигадавши чергове божевільне пояснення, повертає мені повний впевненості погляд:

— *Якби в цьому світі було все так однозначно, Лейла, у нас не було б до нього так багато питань.*

Маячня божевільного.

Так, світ однозначний, коли мова йде про таких ось виродків як Келлер. Крапка. Але озвучувати я цього не стала. Сперечатися з хворою людиною безглуздо. Ми тут явно не для цього зібралися.

Встаю з ліжка, закінчуючи розмову своїм відходом у ванну. Маніяк, звичайно, тут же сканує моє голе тіло. Заходжу у ванну кімнату. Вмиваюся найхолоднішою водою, яка тут є. І такий же душ приймаю. Чищу зуби. Обгортаюся в рушник і виходжу з вологим волоссям. Температура тут така, що вже хвилин через двадцять вони будуть сухими.

Келлер досі тут. Все ще сидить в кріслі. Бачу, що сніданок уже чекає на мене. Тому мовчки йду до столика. *Перехоплюють.* Варто опинитися за крок від Аарона, як він тягне мене до себе на коліна. Підхоплює під дупу і розводить мої коліна, щоб я сиділа обличчям до нього. Дивиться так занадто уважно і довго...

— Чому Анубіс не напав на мене? — питаю, щоб перевести наш діалог, який ще не розпочався, в русло, яке потрібно мені.

— Я не віддавав наказу шкодити тобі, Лейла. Він діяв лише в силу власних бажань, — відповідає спокійно чоловік, погладжуючи мою талію поверх рушника.

— Щось таке я вже чула, — заковую очі. — Але це не відповідь.

— Зачарований твоєю цікавістю і невідступністю, маленька... — усміхається чоловік і... цілує моє плече.

Не знаю, що там за ідіотські нервові закінчення, але вони тремтять від дотику його губ.

— Ця собака погрожувала зжерти мене весь клятий день, а потім просто...

У мене навіть слів не вистачає.

— Він погрожував, бо відчував загрозу. Простий тваринний інстинкт, розумієш? — Аарон знову відкидається на крісло.

— Не особливо, — піднімаю брови.

— Тварини відчувають внутрішній стан іншої тварини. Нас, в тому числі, — чоловік погладжує долонями мої ноги. — Ти була загрозою. Думала як загроза. Планувала як загроза.

Починаю розуміти. Звісно, я... і є загроза для всіх дивацтв Келлера, які відбуваються в цих стінах.

— І що ж сталося, що він так поміняв свою «думку»? — я зупинила руки Келлера, накривши своїми долонями. Його погладжування... грр, відволікають.

— Ти перестала бути загрозою.

Що?

Ні. Розреготалася на всю спальню.

— Ти потребувала нашого захисту. І він відчув це, — цими словами Аарон практично заткнув мене.

Дідько...

— Так, я трохи розгубилася, — погоджуюся. — Втратила пильність, — неприємно в цьому зізнаватися. — Але через тебе, Келлер! І через твою клятву квітку! — тицьнула в нього пальцем.

Усміхається. Господи да скільки можна «скалитися»?

— Приємно бути тим, через кого ти втрачаєш пильність, маленька.

Ні, ну це вже нестерпно!

Я смикаюся, щоб встати, але... чоловік різко відриває спину від крісла і міцно стискає мене в обіймах. Не дає піти. Як і обіцяв... *не втекти*.

— Всьому свій час, Лейла, — тихо каже він.

— Авжеж, Аарон, — шиплю теж тихо. — Всьому свій час.

Його пальці пірнають в моє вологе волосся, пестять пасма, доходять до голови... і масажують її м'яко. Боже, припини.

— У тебе дуже гарне волосся, — чоловік направляє мою голову, щоб я дивилася йому в очі. — Густі вій, глибокі очі... — його вуста тремтять в мікро-усмішці. — Дуже спокусливі губи, схильні чинити опір...

Ковтаю. Звідки стільки слини накопичилося?

— За цим приємно спостерігати, — чорні очі сповнені впевненості.

В зіницях Келлера я бачу своє відображення. Бачу себе його очима. І справді розкішна. І в його погляді я ще сильніша. В його очах я раптом — не розгадана ним. Не можу стримати усмішку, бо це несказанно радує мене. Не все втрачено і рівняння ще не вирішено...

Вуста Аарона наближаються до мене.

— Навіть не думай, Келлер, — впираюся йому в груди. — Ці губи справді вміють чинити опір.

— Знаю, хочу це відчути... — заявляє хрипко. — ...як пручається твоя усмішка.

Чорт, я що досі усміхаюся?

Усвідомити не встигаю, тому що мої губи накривають. Гаряче і волого з чоловічим стогоном. І чому всі прекрасні коханці такі маніяки? Несправедливо, боже...

Пручаюся.

А він своїми наполегливими губами лише ширше розтягує мою усмішку. Не дозволяє їй зникнути. Вилизує і проникає цим вилизування всередину. Нічим дихати від його такого одержимого контролю. І навіщо вам, містер Хаддад, здався цей Келлер? Зараз би придушила і все...

...а *доводиться* цілувати.

І вилизувати його доводиться.

І балансувати між опором і теоретично можливим бажанням.

Йти на зближення доводиться. Д о в о д и т ь с я.

Який же глибокий поцілунок. Розриваючий. З'єднується з кожним його дотиком на моїх сідницях. Чуттєве стискання м'язів і шкіри віддається порочними спазмами... це мурашки. Вони вологі, на відміну від кицьки. Їй недозволено бути такою ідіоткою. І все це Аарон прекрасно знає...

...вологі краплі на шиї злизує разом з тупими мурашками. Рушник не витримує того, як здійснюються мої груди, і він розв'язується. Сповзає шкірою. Грубі долоні ніжно погладжують мою спину, що оголилася. І їй добре. І шиї добре. І вустам. Лише мої власні долоні зберігають адекватність, все ще опираючись.

— Поснідай, Лейло, — хрипко командує Аарон, цілючи мою ключицю.

— Із задоволенням! — практично вигукую, сподіваючись швидше опинитися подалі від нього.

Келлер посміюється, але відпускає мене. Нарешті!

Я вислизаю, прихопивши рушник з собою. Іду до столика і зовсім несподівано відчуваю, що чоловік підносить крісло і галантно допомагає мені сісти. Ну, який же він хворий! Коли у здоровому глузді ще більш хворий...

Сам Келлер вкладається на ліжко, підставивши лікті під спину. Мабуть, планує і далі як маніяк розглядати мене. І, здається, сьогодні він в прекрасному настрої. Ще б пак...

На таці тости і салат. Знову нічого м'ясного.

— Я, до речі, дуже люблю соковиті стейки середнього прожарювання, — беруся за їжу, не повертаючи голови до чоловіка.

— Знаєш чому хижакі після полювання завжди сплять, Лейло?

Я вдавилася тостом. Кинула на Келлера похмурий погляд. Просто блін Містер «Я ставлю найдурніші питання»!

— Їжа тваринного походження погано засвоюється, — продовжує він, не дочекавшись моєї відповіді. — Через це відбувається занепад сил.

— Мда... — наколюю листя салату.

— Твоє тіло повинно бути енергійним, а розум — ясним. Домовилися, моя хижачко?

— Для чого? — роблю ковток зеленого чаю.

У відповідь мовчання. Ну, звісно.

— Не хвилюйся, у тебе буде збалансоване рослинне харчування.

У відповідь мовчу. Ну, звісно.

Доїдаю. І коли закінчую, беру до рук пластиковий флакон з таблеткою. Роздивляюся підозрілий штрихкод, підібгавши губу. Я вже, звичайно, все вирішила. Доведеться

прийняти цю таблетку. Тому що мені потрібно вийти звідси. І тому що... це крок на шляху до довіри, котру я хочу викликати в Аароні.

— Якби я хотів нашкодити тобі, то давно б зробив це.

Тобто це він ще не шкодить мені? Смішно, блять...

Знімаю ковпачок і закидаю таблетку до рота, мружуся і жадібно п'ю воду. Не вірю, що зважилася на цю очевидну лажу.

— Розумниця, — задоволено повідомляє Аарон.

Встаю і роблю кілька кроків до нього, склавши руки на грудях.

— Ти обіцяв, що я зможу вийти.

— Виходь, — надто просто погоджується Келлер.

Але роздумувати над його мікро-усмішками я не збираюся. Прямо в рушнику хапаюся за ручку і *виходжу*.

Опиняюся в невеликому коридорі прямокутної форми. Світла майже немає. Голі «пірамідські» стіни. Три двері, крім тієї, що я відкрила. Підходжу до першої та смикаю за ручку — закрито. Відчуваю спиною, що Келлер вийшов слідом за мною. Ігнорую, підходячи до других дверей. Трясу з усієї сили — теж закрито. Вже починаю злитися... Підходжу до третьої двері, надто різко відкриваю, бо вона несподівано легко піддається. Скрикую і відстрибую на місці.

Мумія. Переді мною.

Твою ж...

Розвертаюся до хворого Келлера та шиплю на нього:

— Якого хріна, Аарон?! Досить вже цих фокусів! — серце з надривом калатає.

Добре, що двері позаду мене самі зачинилися, тому що я б... краще здохла, ніж знову зіткнулася з цим багатовіковим трупом в павутині.

— Ти ж хотіла вийти, — знущається він.

— Дуже смішно. Що за зачиненими дверима? — мій голос вимогливий.

— Лабораторія.

— За двома?

— За другою — моя спальня.

Він мене що за ідіотку тримає?!

— Якщо тут четверо дверей — моя спальня, твоя, лабораторія і «труна» з мумією, то... де ж справжній вихід, Аарон?!

— Вихід, який тебе цікавить, Лейла, занадто далеко, — і знову знущається. — Але якщо тобі цікаво звідки я приходжу...

Його погляд піднімається до стелі. Я повторюю за ним і бачу... в стелі люк!

— Гадство... — визнаю я.

Незрозуміло як він туди підіймається, а від того незрозуміло як туди піднятися мені. І питати навіть не буду, звісно, не скаже. Але... питаю інше, а раптом — адже він сьогодні такий балакучий:

— Що там нагорі?

— Таємниці, інтриги... — знущається чоловік, підходячи до мене.

— Хочу знати правду, Келлер, — складаю руки на грудях.

— Зарано, маленька, — торкається мого підборіддя пальцем. — Повертайся до спальні та відпочивай. Для сьогоднішнього експерименту тобі знадобляться сили...

***Повний файл книги можна придбати на сайті автора або в інстаграмі -
@annakotlyarevskawriter***